

KOMMUNISTISK POLITIK

Fra en belgisk boykot aktion
14. juni der samtidig lukkede
ESSO og Texaco tankstationer
over det meste af landet.

**KRIGEN ER
OM OLIE!**

Nr. 13

7. årg.

2003

21. juni -
4. juli

Støttepris 12 kr.

TEMA: DEN IRANSKE MAGTMAFIA OG IMPERIALISMEN

- Iran og Palæstina eksploderer s. 2 ● Med i to imperialistiske blokke s. 3 ●
- EU: Kært barn har mange navne s. 4 ● Ny kommunal håndfæstning s. 6 ●
- Bodum gider ikke Danmark s. 7 ● Unge straffes s. 8 ● Palæstina absurd s. 10 ●
- Lede stenkaster, globale rod ... s. 11 ● Hvor er dræbervåbnene? s. 12 ●
- Den iranske magtmafia s. 14 ● Den amerikanske antikrigsbevægelse i dag s. 17 ●
- Indvandrerlovene: Reaktionær klassepolitik s. 18 ● Strategien der ikke findes s. 21 ●
- Debat s. 22 ● Skibsfører af dansk kapital s. 24

Iran, Palæstina, Irak, Afghanistan o.s.v. eksploderer

KOMMUNISTISK POLITIK

Intet af hvad der sker i Mellemøsten (eller for den sags skyld næsten alle andre steder på kloden) kan forstås uden at den amerikanske imperialismes rolle i udviklingerne undersøges. For USA har meget mere end en finger med i spillet, hvor som helst. Hvad enten påskuddet er 'krig mod terror', 'stop for udbredelsen af masseødelæggelsesvåben', eller der slet ikke er noget påskud, er den amerikanske administration i offensiven for at påtvinge verden dets globale herredømme.

Et par år ind i den nuværende præsidents embedsperiode er ikke bare Mellemøsten ved at eksplodere . . .

De krige og 'fredsplaner', som angiveligt ville bringe 'demokrati' og 'social fremgang' til de ulykkelige folk, der berøres, har kun bragt kaos, desperation og mere krig. Efter at USA officielt har erklæret Irak-krigen for slut, fortsætter den væbnede kamp mod besættelsestropperne med stadig større intensitet. De amerikanske tab er på niveau med tabene under krigen.

I Afghanistan er billedet det samme: Besættelsestropperne er under stadige angreb.

Der er stadig ikke fundet masseødelæggelsesvåben i Irak. Den ulovlige krig begrundedes med en gigantisk løgn. Tilliden til USA og dets officielle forklaringer (og til dets allierede i krigskoalitionen) er på alle tiders lavpunkt.

Det britiske BBC har foretaget en stor international undersøgelse af intet mindre end den globale holdning til USA og deres præsident.

Et stort flertal af de 11.000 deltagere er imod den amerikanske præsident og hans politik.

Et klart flertal er – fortsat – imod den amerikanske krig og besættelse af Irak.

Et flertal er mod USAs 'krig mod terror' – og imod USA's såkaldte 'forsøg på at skabe fred i Mellemøsten'.

Og i en lang række lande mener et klart flertal, at USA er farligere for verdensfreden end nogen af de såkaldte 'slyngelstater'.

Der kan være vanskeligt at vurdere, hvad der ligger bag de konkrete udviklinger. Iran er eksploderet af demonstrationer mod det islamiske regime. Studenterdemonstrationer-

ne i Teheran bredte sig ud over landet. Kvinder, der havde smidt sløret, deltog. Andre befolkningslag tilsluttede sig protesterne, og præstestyret er rystet i sin grundvold.

Både USA og Israel har sat regimet i Teheran øverst på listen over de lande, hvor man vil gennemføre et 'regimeskifte' – altså indsætte et proamerikansk lydregime – med eller uden brug af militærmagt, og den amerikanske præsident og hans talsmænd har åbent erklæret deres støtte til demonstrationsbølgen.

Ligesom i Irak har CIA pumpet millioner af dollars i korrupte eksilgrupper – først og fremmest i resterne af det gamle forhadte shah-regime, som blev væltet af en folkelig revolution, der blev eksproprieret af de fundamentalistiske islamister.

Protestbevægelsen i Iran kræver ikke en tilbagevenden til shahstyret og et amerikansk comeback i landet. Deres egentlige baggrund er, at det undertrykkende præstestyres antifolke-

lige og antiarbejderpolitik (der i væsentligt omfang er koordineret med IMF og Verdensbanken) har spillet fallit og forarmet store dele af befolkningen.

Den åbenlyse amerikanske og imperialistiske indblanding gør det lettere for præstestyret at miskreditere protesterne og slå dem ned.

Om det lykkes de progressive og revolutionære kræfter i Irak at forsætte den iranske revolution og gøre op med præstestyret afhænger af, om det lykkes at skabe en bred folkelig enhedsfront mod regimet og mod imperialismen, på én gang.

Palæstina er situationen tilsvarende tilmudret og kompliceret. Det er nu blevet en erklæret betingelse for en gennemførelse af den elendige 'køreplan', der ikke vil sikre palæstinenserne en levedygtig nation, at modstandsbevægelsen Hamas nedkæmpes. Det vil i realitetet sige, at den væbnede og ifølge international lov helt legale modstandskamp mod en fremmed besættelsesmagt indstilles og knuses. Om dette beskidte spil lykkes, afhænger af, om det lykkes de revolutionære kræfter i Palæstina at bevare kampenheden og rette den ikke bare mod Israel, men også mod USA og al imperialistisk indblanding.

Imperialisterne udnytter alle modsætninger blandt deres modstandere. Det kaldes del-og-hersk – og prisen er høj.

Redaktionen den 17. juni 2003

KOMMUNISTISK
POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Adresse

c/o Oktober Forlag
Willemoesgade 58 E,
2100 København Ø.
Tlf. 35 43 49 50.
Fax 35 43 49 59.
e-mail:
apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement

Mandag og torsdag 13 - 17
Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk
ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (13 nr.) 175 kr.
År (26 nr.) 300 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271

Deadline for indlæg til næste nr.
fredag den 27. juni 2003

Med i to imperialistiske blokke

Fogh-regeringen har med sin lakajvilighed over for den krigsgale amerikanske administration og deltagelsen i den ulovlige krig og besættelse af Irak placeret Danmark i den aggressive imperialismes lejr, som tæt partner i den mest kontrarevolutionære alliance, verden har set siden Antikointern-pagtens dage: den amerikansk-britisk-israelske krigsalliance.

Under det danske EU-formandskab optrådte Anders Fogh som et lydigt redskab for de amerikansk-britiske krigsplaner med væsentlig indflydelse på, at EU ikke kunne samles om en fælles afvisning af krigen.

Siden har de to toneangivende europæiske stormagter Tyskland og Frankrig været ivrige for at nedtone modsætningerne til USA. De har blåstemplet den amerikanske besættelse, og på G8-topmødet i Evian sluttede de sammen med de øvrige lande fuldstændig op om den amerikanske terrorkrigsstrategi og dens 'kamp mod masseødelæggelsesvåben'. Det har bl.a. præstestyret i Iran siden kunnet mærke i form af EU-pres oven i det amerikanske.

Men Berlin og Paris har stadig ikke glemt Anders Foghs optræden som trojansk hest.

Berlingske Tidende (17.06) beretter, at nu lægger Fogh op til 'forsoning':

"Forholdet mellem Danmark og EUs to vigtigste medlemslande, Tyskland og Frankrig, er så anstrengt, at statsminister Anders Fogh Rasmussen (V) gennem flere uger i kulissen har arbejdet for at møde både den franske præsident Jacques Chirac og den tyske forbundskansler Gerhard Schröder på tomandshånd. Den danske regerings ensidige opbakning til USAs kurs i Irak-krigen har skabt kold luft mellem Anders Fogh Rasmussen og Europas to tungeste politikere. Også den famøse fjernsynsudsendelse 'Fogh bag facaden' har irriteret i flere europæiske hovedstæder. Derfor har

Statsministeriet vurderet, at det er vigtigt for Danmark at glatte ud på forholdet, ikke mindst før åbningen af EUs regeringskonference om en europæisk forfatningstraktat til efteråret."

Avisen fortsætter:

"Statsminister Anders Fogh Rasmussen erklærede ved Irak-krigens begyndelse, at den danske holdning ikke ville skabe problemer i forholdet til Frankrig og Tyskland og for Danmarks stilling i EU-samarbejdet. 'Beslutningen er baseret på en nøgtern analyse af Danmarks sikkerhedspoli-

oppe at toppes. A.P. Møllers og "Danmarks" interesser kommer i klemme. Derfor skal Foghs 'forsoningsmission' betyde uforbeholden støtte til den fransk-tyske forfatningsplan – samt hurtig eliminering af samtlige danske forbehold, indbefattet en ny euro-om-afstemning.

Men her kommer Fogh i klemme et helt tredje sted: I forhold til den massive EU-modstand, som vil blive væsentlig styrket, når det virkelige indhold af forfatningstraktaten: *superstat og supermagt EU*, kommer til at stå klart for befolkningen – og når svenskerne, som alt tyder på, siger Nej til euro'en ved den kommende folkeafstemning om tre måneder.

Hverken socialdemokratiske og borgerlige regeringer plejer at tage hensyn til befolkningsflertallet, når det gælder udenrigspolitikken. Fogh har tilsluttet sig den amerikanske krigsalliance, uden at det har betydet den store parlamentariske nedtur. Men EU-afstemninger har det med at *vælte* regeringer.

Foghs klemme er akut, fordi EU's bevægelse mod superstat og supermagt for alvor har taget fart.

Ikke bare er forfatningsforslaget klar til behandling og ratificering. Men også den kommende EU-hær er central. Det er foreslået, at en EU-styrke placeres i Palæstina/Israel. Og på weekendens topmøde i Thessaloni bliver et af punkterne behandlingen af et forslag fra EU's 'udenrigsminister' Javier Solana om, at EU-hæren skal kunne gå i krig mod 'slyngelstater' – for at 'bekæmpe udbredelsen af masseødelæggelsesvåben'.

Topmødedemonstranterne vil rette deres protest mod begge de imperialistiske blokke, deres krige og den imperialistiske globalisering.

tiske interesser,' skrev statsministeren i en kronik i Berlingske Tidende og gjorde det klart, at dansk udenrigspolitik er mere afhængig af et godt forhold til USA end til Tyskland og Frankrig.

Men siden Irakkrigen har Tyskland og Frankrig sat sig i førersædet under forhandlingerne om den kommende EU-forfatningstraktat, som det særlige fremtidskonvent afleverede et udkast til så sent som i sidste uge. Forslaget lægger voldsomt pres på de danske EU-forbehold - i de kommende traktatforhandlinger er det derfor vigtigt for Danmark at have et godt forhold til Frankrig og Tyskland."

Den lille mand fra det lille land er åbenlyst i klemme. Det er ikke nemt at tjene to herrer lige loyalt, når disse er

Traktat - Grundlov – Forfatning;

Kært barn har mange navne

Med tårer i øjnene afleverede de festklædte herrer deres nu helt færdige forfatningsudkast til EU's formandskab. Under afspilning af den over-nationale hymne (Slavernes kor fra Beethovens 9. symfoni) rejste alle sig op og skålede i champagne.

Folkebevægelsen mod EU gør en dyd ud af at kalde konventets traktatudkast for en Grundlov, mens konventet selv gør en dyd ud af at kalde dokumentet en Forfatning. Oprindeligt var arbejdstitlen ”forfatningstraktat”. Uanset ordvalget kan det ikke skjule, at EU er et samarbejde mellem lande, hvor de store lande har magten, mens de små lande bliver klemte socialt, økonomisk, sprogligt, demokratisk, militært og i det hele taget på alle de mange leder, som den nationale identitet, suverænitet og tryk-
hed er bygget op omkring.

De store lande og store sprogområder vil naturligt bevare deres relative hand-
lefrihed, uanset hvad der er skrevet ned. Til at varetage magtelitens interesser har man fundet de mest korrupte mennesker,

som den danske Henning Christophersen, der pendler mellem stillinger i erhvervslivet, embedsværket og politik, og ved siden af har en lille gesjæft, hvor han rådgiver nye medlemmer i klassen.

Traktaterne, der løbende bliver justeret og tilpasset, er slavernes håndfæstning om at underlægge sig de store. At kalde disse slavekontrakter en grundlov eller forfatning eller noget, der på anden måde associerer til noget demokratisk eller egentligt føderalt går skævt i forhold til substansen.

Kommer teksten ud til offentligheden er det ikke svært at se et rungende nej for sig, hverken i Danmark eller i resten af Europa.

Ratifikationsproces

I sommeren 2004 er der valg til EU-parlamentet, nærmere bestemt til søndag den 13. juni, og i denne sammenhæng har enkelte journalister udtænkt den tanke, at den nye traktat skal være på plads inden dette valg – måske på grund af, at traktaten på nogle områder går ud over bestemmelserne i Nicetraktaten angående kompetencer osv.

Det skulle betyde, at traktaten skal færdigbehandles i den såkaldte regeringskonference i løbet af efteråret under

det italienske formandskab, og derefter sendes til behandling i de nationale parlamenter – og måske til folkeafstemning i enkelte lande i løbet af foråret 2004. De 10 nye medlemslande, der træder ind i EU pr. 1. maj 2004, har deltaget i udarbejdelsen af den nye traktat og vil derfor også deltage i ratificeringsceremonien som gyldige (B-)medlemmer.

Dette arrangement forventes derfor at finde sted umiddelbart efter den 1. maj. Traktaten skulle så træde i kraft øjeblikkeligt, således at man i de nye delstater kunne få valgt det rigtige grundlag.

Fra 2009 gælder, at antallet af medlemmer må ikke overstige 736. Europas borgere repræsenteres degressivt proportionelt med en mindstetærskel på fire medlemmer af Europa-Parlamentet pr. medlemsstat.

**Fra Artikel I-19:
Europa-Parlamentet**

Danmark har pt. 16 pladser i parlamentet og vil ifølge gældende EU-lov blive reduceret til 13 + 1 pladser. Med den nye traktat står Danmark til 14 i 2004 (*samme mønster gælder hele vejen rundt, se boksen*).

Beregningen op til valget år 2009 skal nok udvikle sig til et nyt skænderi om fortolkningen af en beregningsmodel kaldet *degressivt proportionelt*. Men det er der jo lang tid til.

Tilbage til gisningerne om, hvornår den nye traktat skal ratificeres. Som det fremgår af ovenstående, er der ikke nogen forskel på antallet af pladser, som de enkelte lande har i parlamentet, så der findes ikke nogen grund til at forestille sig, at forfatningen skulle træde i kraft inden valget.

EU-oplysningen bekræfter dette:

”Der findes indtil videre kun én frist for EU's ny traktatgrundlag: Det er, at regeringskonferencen skal være afsluttet før 1. maj 2004, dvs. før udvidelsen træder i kraft.

Regeringerne kan under regeringskonferencen aftale en frist om den endelige ratifikation af den nye tekst.”

Artikel I-1:

Oprettelse af Unionen

1. Ved denne forfatning, der afspejler de europæiske borgeres og stateres vilje til at skabe en fælles fremtid, oprettes Den Europæiske Union, som medlemsstaterne tildeler kompetencer for at nå deres fælles mål. Unionen samordner de politikker, medlemsstaterne fører for at nå disse mål, og udøver på fællesskabsgrundlag de kompetencer, medlemsstaterne tildeler den.

2. Unionen er åben for alle europæiske stater, der respekterer dens værdier og forpligter sig til at fremme dem i fællesskab.

Artikel I-11:

Kompetencekategorier

1. Når Unionen i forfatningen tildeles enekompetence på et bestemt område, er det kun Unionen, der kan lovgive og vedtage juridisk bindende retsakter, og medlemsstaterne har kun beføjelse her-

til efter bemyndigelse fra Unionen eller med henblik på at gennemføre de retsakter, som Unionen vedtager.

Artikel I-12:

Områder med enekompetence

1. Unionen har enekompetence til at fastlægge de konkurrenceregler, der er nødvendige for det indre markeds funktion, samt regler på følgende områder:

- den monetære politik for de medlemsstater, der har indført euroen
- den fælles handelspolitik
- toldunionen
- bevarelsen af havets biologiske ressourcer inden for rammerne af den fælles fiskeripolitik.

2. Unionen har enekompetence til at indgå internationale aftaler, når indgåelsen er nævnt i en EU-retsakt, når den er nødvendig for at give Unionen mulighed for at udøve sin kompetence på internt plan, eller når den berører en intern EU-retsakt.

732 – Det magiske tal

Det magiske tal 732 blev med Nice-traktaten sat som det foretrukne antal af EU-parlamentarikere, og ud fra denne målsætning fordelte man så pladserne til de 12 ansøgere og de 15 medlemmer. Som bekendt blev der kun optaget 10 nye medlemmer. Bulgarien og Rumænien er stadig EU-frie nationer, så derfor kunne man bruge den paragraf, der giver medlemmerne lov til at dele deres reserverede pladser – det er så dumt, hvis der er tomme stole.

Med forfatningen har man så snedigt taget højde for den situation, der vil opstå, hvis Bulgarien og Rumænien opgiver selvstændigheden inden 2009. I så tilfælde vil de kunne deltage i par-

lamentet med det antal pladser, som de oprindeligt var tiltænkt (mens 18 ud af 25 har fået en lille fordel).

Da Bulgarien og Rumænien jo ikke har været i nærheden af at blive optaget inden 2004, er det rimeligt tydeligt, at man fra starten har planlagt at have ”deres” pladser i baghånden under optagelses-forhandlingerne i København. Fordelingen af midler og indflydelse i parlamentet fungerer efter en metode, der tilskynder partierne til at gå sammen på europæisk plan.

Derfor er parlamentet blevet en god indikator på magtens metoder og fordelingen af indflydelse mellem lande og politiske strømninger i EU.

Antal pladser i parlamentet

	Forfatning	Nice
Tyskland	99	99
Storbritannien	78	72
Frankrig	78	72
Italien	78	72
Polen	54	50
Spanien	54	50
*Rumænien	33	33
Nederlandene	27	25
Belgien	24	22
Den Tjekkiske Republik	24	20
Grækenland	24	22
Portugal	24	22
Ungarn	24	20
Sverige	19	18
Østrig	18	17
*Bulgarien	17	17
Danmark	14	13
Finland	14	13
Slovakiet	14	13
Irland	13	12
Litauen	13	12
Letland	9	8
Slovenien	7	7
Cypern	6	6
Estland	6	6
Luxembourg	6	6
Malta	5	5
I alt:	782	732

Kilde: http://europa.eu.int/index_da.htm

Folkebevægelsen mod EU takker for klar tale: Unionens grundlov leverer selv argumenterne for et NEJ!

EU-Konventets forslag til en grundlov for den Europæiske Union træder så godt som alle over tærne.

Udkastet indeholder nogle langt mere vidtgående forslag end tidligere. En EU-grundlov i den nuværende form eller med småjusteringer vil betyde en styrkelse af det overnationale: Kommissionen får ret til at lovgive, EU-Kommissionens formand får reelt status som ”statsminister”, og EU får en udenrigsminister. Som prikken over i’et: EU får en præsident.

Den Europæiske Union bliver en egentlig stat med centralistiske beslutningsprocesser. Ikke et eneste politisk område slipper for EU-regulering. Det står klart i udkastet, at den Europæiske Union skal

beskæftige sig med alt fra folkesundhed og religion over arbejdsmarkedspolitik til landenes militære udgifter.

Grundlovsudkastet viser med al tydelighed, at unionen ikke har respekt for basale demokratiske principper om deltagelse og nærhed. EU-staten gavner heller ikke freden og miljøet. Det vil stå klart for enhver, der læser udkastet. Det er et helt andet emne, der sættes højest: supermagtsprojektet!

Folkebevægelsen mod EU vil holde statsministeren fast på løftet om en folkeafstemning. Og hans såkaldte grundlovsgaranti er udløbet, allerede inden den er trådt i kraft.

EU-grundloven er i strid med og vil

stå over såvel den danske grundlov som de andre medlemslandes grundlove. Det står direkte i udkastet, at EU-lov står over national lovgivning. EU-grundloven vil kræve en grundlovsændring forud for folkeafstemningen.

Den danske grundlov er en pagt mellem Folketinget og folket. Den kræver, at politikerne står til ansvar over for befolkningen, og at de danske borgere ikke er underkastet andre myndigheder end de danske. Det er kernen i vort demokrati og vor suverænitæt.

Folkebevægelsen mod EU opfordrer til at samle og styrke kræfterne i den bredest mulige kampagne for et nej til EU’s grundlov. Til forsvar for demokrati, frihed og selvbestemmelse.

Folkebevægelsens forretningsudvalg

Ny kommunal håndfæstning

Næste runde sociale nedskæringer på plads med regeringsaftalen med amter og kommuner.

Regeringens seneste håndfæstning med Kommunernes Landsforening (KL) slavebinder sædvanen tro kommunerne til nye sociale nedskæringer. At KL uden de større sværdslag og det sædvanlige skuespil over for folket har underskrevet håndfæstningen og roser aftalen som imødekommende over for kommunerne, ændrer ikke ved de kulsorte kendsgerninger: at fortsatte kommunale nedskæringer venter lige om hjørnet.

Det "truende kommunale oprør" imod statens, altså de siddende regerings, påtvungne økonomiske håndfæstninger, som officielt betegnes som årlige aftaler mellem staten (regeringen) og KL, undergraver det "kommunale selvstyre" og slavebinder kommunerne til nye sociale nedskæringer og forringelser af den kommunale service, fortøner sig i det fjerne. Regeringen og KL har gennem årene i al væsentlighed været enige om at føre den kommunale nedskæringskniv, selvom man "indædt" har kæmpet om, hvem der bar hovedansvaret.

Den seneste håndfæstning mellem staten og kommunerne, 2004-aftalen, er netop indgået. Selvom der reelt ikke er noget nyt under solen, da kommunerne tvinges til nye sociale nedskæringer, jubler KL og udtrykker tilfredshed med aftalen. Al "oprørssnakken" er forduftet fra jordens overflade. Udover mikroskopiske indrømmelser fra statens side er der absolut intet at råbe hurra for, i det mindste ikke for den brede befolkning, som kommer til at betale prisen for de fortsatte kommunale nedskæringer. Eneste nye er det (nu også på papiret) fælles fodslag mellem staten og kommunerne.

Som det udtrykkes ifølge den nye håndfæstning:

"Af hensyn til at sikre stabiliteten i dansk økonomi er det afgørende, at udviklingen i den kommunale økonomi stemmer overens med de overordnede

samfundsøkonomiske hensyn. Med henblik på at understøtte den overordnede udgiftspolitik er der behov for, at kommunerne i samarbejde med staten iværksætter udgiftsdæmpende initiativer. Det gælder især på områder, hvor udgiftsvæksten i de senere år har været høj."

På jævnt dansk:

Den kommunale nedskæringspolitik fortsætter uhæmmet, også selvom kommunernes udgifter til næste år på papiret for lov til at stige med 875 millioner kr. ud over inflationen. Hvis vel at mærke folk næste år skulle tjene så meget mere, at kommunerne får de 875 millioner kroner ind i ekstra skatteindtægter. Højreregeringens "skattestop" skal fastholdes også på kommunalt plan. Eller som aftalen slår fast: *"KL vil aktivt arbejde for at understøtte kommunernes bestræbelse på at sikre, at den kommunale beskatning ikke stiger."*

Staten (regeringen) har dog lovet kompensation til kommunerne, hvis der skulle komme uforudsete stigninger i udgifterne til overførselsindkomsterne. Det kaldes i håndfæstningen "budgetsikkerhed".

Sociale nedskæringer garanteret

Den eneste "budgetsikkerhed", som håndfæstningen reelt indeholder, er dog nye nedskæringer, som det hedder:

"Regeringen og KL er enige om, at det økonomiske råderum stiller krav om en målrettet styring og fornyelse i opgaveløsningen. Kommunerne opfordres til at rette den politiske styringsindsats mod opgaveområder, hvor udgiftsvæksten i de senere år har været høj."

I håndfæstningen nævnes ikke mindst indsatsen over for udsatte børn og unge som kommende mål for den kommunale

le nedskæringskniv sammen med folkeskolen, herunder specialundervisningen. De handicappede udpeges også som et af de kommende mål. I officielt politikersprog: *"Regeringen og KL er enige om inden for lovgivningens rammer at arbejde for en bedre styring og målretning af indsatsen for handicappede."*

Bedre prioritering af de kommunale udgifter. Det lyder jo noget pænere og langt mere uskyldigt end det, som det reelt drejer sig om: at skære voldsomt ned på den indsats, der ydes til de svageste i samfundet.

Forberedelserne til kommende kommunale nedskæringer er allerede i fuld gang, advarer Ditte Poulsen fra PMF, Pædagogisk Medhjælper Forbund. Det sker på kommunale budgetseminarer for budgetterne for 2004, der bl.a. har varsler nedskæringer på børne- og ungdomsområdet.

Også Forbundet af Offentligt Ansatte advarer om konsekvenserne af den nye kommunale håndfæstning: Nye sociale nedskæringer er på vej. Ifølge FOA's formand er rammen for væksten i kommunerne ganske enkelt for lav. Regeringen har haft held til at give kommunerne rollen som bussemænd. Det er dem, der nu skal til at skære i den kommunale service over for borgerne. De skal forvalte regeringens virkelighedsfjerne politik med skattestop og skattelettelser, der giver mest til de rige.

Venstre-politikerne i regeringen og KL (Venstre-borgmestrene landet over) har begravet stridsøksen mellem staten og kommunerne. Man står nu også i ord sammen mod befolkningen, med støtte fra de socialdemokratiske borgmestre, "oppositionen" i KL, som tilsyneladende intet har at indvende imod den nye indgåede håndfæstning. De socialdemokratiske bykonger med den tidligere formand for KL Anker Boye, borgmester i Odense, i spidsen bakker op om aftalen.

Som KL's formand, Venstre-borgmester Ejgil W. Rasmussen fra Gedved, udtaler: *"Forhandlingerne har været vanskelige, men det er en enig bestyrelse, som deler opfattelsen af, at det er lykkedes at nå frem til den bedst mulige aftale, og vel at mærke en aftale, vi vurderer, det er muligt for kommunerne under ét at overholde."*

Bodum flytter monteringen til udlandet

Bodum er blevet træt af dårlig presse - og pludselig opstået mangel på superbillig arbejdskraft. Så nu flytter man til udlandet.

Omtalen af en af Danmarks i de borgerlige medier så højtpristede virksomheders, Bodums, samarbejde med en række kommuner omkring udnyttelsen af bistandsmodtagere i aktivering som ekstrem billig arbejdskraft til rene sultelønninger og uden faglige rettigheder, både i Kommunistisk Politik og ikke mindst i SiD's Fagbladet, får nu konsekvenser. Samlingen og pakningen af Bodums kaffekander, der ellers er blevet stærkt berømede for deres design, flyttes til udlandet.

Afsløringerne af, at over 200 bistandsmodtagere landet over i månedsvis har arbejdet nærmest gratis for virksomheden – for deres bistandshjælp, udbetalt af kommunerne – har båret frugt. Det er en praksis, der er på kant med loven. Der er tale om arbejde, som skulle og burde være udført af arbejdere ansat på overenskomstmæssige løn- og arbejdsvilkår. Det er i høj grad udsigten til stigende protester fra bl.a. SiD-afdelinger og Landsorganisationen af Arbejdsledige, LA, har fået firmaet på bedre tanker.

Beslutningen om at stoppe pakningen og monteringen af de moderigtige kaffekander blev meddelt i en telefonsamtale, som LA havde med Bodums direktør, der bor i Schweiz. Senest den 23. juli 2003 vil firmaet ophøre med at bruge tvangsaktiverede arbejdsledige uden rettigheder i Danmark, oplyser LA i en pressemeddelelse. Det drejer sig om mellem 200 og 300 bistandsmodtagere, som slipper for tvangsaktivering som slavearbejdskraft for firmaet landet over.

Bodum vil trække produktionen ud af aktiveringsfabrikkerne i Svendborg, Odense, Egtved, Billund, Grindsted, Ølgod, Fredericia og Bov kommuner i løbet af cirka seks uger, bekræfter Fagbladet, dvs. stoppe den kyniske udnyttelse af bistandsmodtagere i samtlige de

otte kommuner, hvor den har fundet sted. Ifølge administrerende direktør Jørgen Bodum skal Bodum ikke være skydeskive og genstand for en strid mellem kommunerne, fagbevægelsen og Landsorganisationen af Arbejdsledige.

Udnyttelse af aktiverede i system

Der er ingen tvivl om, at Bodum bevidst og kynisk har udnyttet tvangsaktiverede bistandsmodtagere som ekstremt billig arbejdskraft til at udføre ellers normalt overenskomstdækket arbejde, en praksis, som er konkurrenceforvridende og dermed på kant med loven. Det er fortsat ulovligt at sætte ledige til at udføre overenskomstdækket arbejde. På papiret, hvilket mange kommuner – socialdemokratisk ledede kommuner såvel som kommuner ledet af Venstre/Konservative – samt arbejdsgivere ser stort på.

Der har i Bodums tilfælde på ingen måde været tale om en "oplæring". Udsigten til ordinært arbejde på Bodums fabrikker har været lig nul for de tvangsaktiverede bistandsmodtagere. Alligevel afviser Wolfgang Rossmeißl, direktøren for Bodums datterselskab Multiplast, der står for samarbejdet med kommunerne, over for Fagbladet, at der har været tale om konkurrenceforvridende beskæftigelse.

- Det er Bodums eget valg at flytte til udlandet. Men jeg undrer mig over, at det er nødvendigt for Bodum at flytte til udlandet i stedet for at få arbejdet udført på normale vilkår her i Danmark – især set i lyset af påstanden om, at

arbejdet udført af bistandsmodtagere ikke er konkurrenceforvridende, udtaler uddannelsessekretær i SiD Poul Hansen.

Næ, Bodum nægter konsekvent at ansætte ledige på almindelige overenskomstmæssige vilkår til at udføre pakning og montagearbejde. For fortsat at sikre en så høj profit som muligt flyttes den del af produktionen til lande, hvor arbejdslønningerne er langt lavere end i Danmark. Den stærke blæst om og elendige omtale af firmaet, som ødelægger myten om en dansk succeshistorie om dansk design i international klasse, spiller også en rolle.

Tak for kaffe!

Selvom Bodum nu flytter en del af deres produktion fra Danmark frem for at lade kaffekander m.m. blive monteret og pakket af danske arbejdere på overenskomstmæssige løn- og arbejdsforhold, så er der tale om en lille sejr i kampen mod opbygningen af det tredje arbejdsmarked, mod udnyttelsen af bistandsmodtagere som billig arbejdskraft og løntrykkere på det danske arbejdsmarked.

En opbygning, som blev startet under Nyrup-regeringen og som fortsætter med uformindsket styrke under regeringen Fogh. Det burde være en opgave for fagbevægelsen af bekæmpe denne udvikling, men som helhed må det konstateres, at fagbevægelsen (mildt sagt) har forholdt sig mere end passivt og fortsat forholder sig passivt, med enkelte fagforeninger som en hæderlig undtagelse.

Man ville ikke gå til kamp imod den tidligere socialdemokratiske regerings arbejderfjendske politik, da Nyrup førte an i angrebene på de lediges rettigheder, og mod socialdemokratiske kommuner som Odense og Svendborg, der kynisk udnytter bistandsmodtagerne som slavearbejdskraft, og selv efter regeringsskiftet har man ikke rejst kampen mod opbygningen af det tredje arbejdsmarked. Der føres – og blev under Nyrup ført – en arbejdsmarkeds-politik til gavn og glæde for arbejdsgiverne.

Med fagtoppens velsignelse.

Unge straffes for manglende a-kassemedlemskab

Stadig flere unge fravælger a-kassemedlemskab, fordi ordningen er dyr og dårlig. Fravalget straffes med inddragelse af kontanthjælp.

140.000 færre unge under 30 år er i dag medlem af en a-kasse i forhold til for ti år siden.

Det er der ganske naturlige og logiske årsager til, som ikke kan komme bag på nogen myndigheder. Alligevel forsøger Kommunernes Landsforening (KL) at tillægge de unge alle mulige dårlige hensigter for at undgå at skulle opfylde deres forpligtelser om kontanthjælp:

- Det er den troløse zapperkultur. Vi har opdraget de unge til ikke at være så forpligtede. Heller ikke for pligten til at forsørge sig selv, lyder beskyldningen mod de unge.

- Det er ikke bare et økonomisk spørgsmål. Det er også et moralsk og politisk spørgsmål, om det er en rimelig udgift for samfundet. Man har en pligt til at sørge for sin egen forsørgelse, og det har aldrig været meningen, at den pligt skulle tørres af på kommunen, udtaler Vagn Ry Nielsen (S), formand for social- og arbejdsmarkedsudvalget i KL.

Vagn Ry Nielsen, som er helt i tråd med sit parti på spørgsmålet, begår hermed igen vold på mindst to grundlæggende principper på det afskaffede danske velfærdssystem. For det første overser han og Socialdemokratiet, at grundloven fastslår, at alle retten til et arbejde, hvilket de ansvarlige politikere hverken sikrer eller har viljen til at sikre. For det andet lægges op til, at en af de allersidste rester af det såkaldte sociale sikkerhedsnet fjernes.

Man skal fremover i bedste amerikanske stil være tvunget til at forsikre sig mod "sociale begivenheder". Gør man ikke det, så fratages kontanthjælpen. Dette er ikke blot en fremtidsvision, men bliver i dag allerede praktiseret af Christiansfeld kommune, som

udbetaler "kontanthjælp" i form af et lån, hvis man ikke er medlem af en a-kasse.

De unge får dermed igen at mærke, hvad det vil sige at være ofre for kasse-tænkningen.

Rutsjebanen

Med Socialdemokratiet ved roret gennemførte regeringen for ti år siden nemlig den specielle "unge"-ordning, der betød, at alle unge under 25 kun var berettiget til dagpenge i et halvt år, naturligvis under forudsætning af, at de var dagpengeberettiget. Denne status kan kun opnås ved 12 måneders fuld-tidsarbejde, hvilket er de færreste unge forundt. Tidligere gav 6 måneders arbejde dagpengeret.

Sidste år udvidede VK-regeringen ordningen til at gælde alle under 30 år – til stor forargelse for Socialdemokratiet, der dog få måneder efter tjente som parlamentarisk underlag for regeringens nye arbejdsmarkedsreform, der også medførte en lang række forringelser for lønmodtagerne.

Den politiske tråd har uanset regeringernes bogstavkombinationer været at skubbe statens udgifter til de arbejdsløse over på kommunerne, der samtidigt har fået øget beføjelser til at sende de unge ud af kontanthjælpssystemet – eller i tvangsaktivering.

Forringelserne har ramt alle de udstødte, men med en særlig brod mod de unge, hvoraf de ufaglærte unge er en specielt udstødt "kaste".

Årsagen til de unges fravalg af a-kasserne er tydeligvis de manglende muligheder for at opnå 12 måneders arbejde kombineret med en ringe for-

sikring, der i givet fald kun sikrer dem et halvt års dagpengeret.

Magthaverne har bevidst fulgt denne heksejagtspolitik i årevis, så det kan på ingen måde komme bag på dem, at de unge ikke føler sig tiltrukket af en dyr og dårlig forsikring. Deres beskyldninger om zapperkultur manglende ansvarlighed er ren manipulation, der skal begrunde deres nye angreb.

Misbruget af de udstødte er sat i system

Kommunistisk Politik har ofte redegjort for den voldsomme vækst i antallet af kommunale ordninger, hvor specielt unge bliver sat i tvangsarbejde.

Kommunernes praktisering af "straksaktivering" får den berygtede Farum-model til at ligne det rene paradys. *Kommunistisk Politik* har i årevis afsløret misbruget af de udstødte. I de sidste måneder har Bodumfabrikkernes samarbejde med adskillige jyske og fynske kommuner afdækket, hvordan en privat virksomhed opnår produktion ved hjælp af underbetalt arbejdskraft, samtidigt med at kommunerne sparer penge til kontanthjælp.

Christiansfeld kommunes praksis, hvor de unge fratages retten til kontanthjælp, frister mange andre kommuner til det samme. Det er kun tvivlen om det juridiske grundlag, der holder dem tilbage, men mon ikke regeringen – med eller uden Socialdemokratiets hjælp – kan bringe det i overensstemmelse med betrængte økonomiske situation?

Det ligger måske allerede i den netop indgåede aftale mellem stat, amter og kommuner.

-gri

Titusind illegale arbejdere importeret

Der er i årevis set gennem fingre med import af illegale arbejdere

Nu erklærer myndigheder, fagbevægelse og arbejdsgivere, at der er lagt en plan for at sætte en stopper for det.

Baggrunden er, at der med EU-udvidelsen åbnes op for et legalt misbrug af samme arbejdskraft.

Et nyligt fremkommet skøn viser, at der sidste år arbejdede 6.555 illegale "indvandrere" alene inden for bygge- og anlægssektoren i Danmark. Det må formodes, at den samlede illegale import omfatter et femcifret antal mennesker, hvilket kun kan komme bag på de færreste.

SiD har i årevis påvist misbruget og ført adskillige retssager mod arbejdsgivere, der alle uden undtagelse enten er sluppet uden straf eller blot har idømt små, symbolske bøder, der overhovedet ikke har nærmet sig fortjenesten ved udnyttelsen. De kendte eksempler har strakt sig over avis- og bladdistribution, godsejere, prostitution, gartnerier og mange lokale håndværksmestre. De sidste er ofte sluppet uden straf med påstanden om, at de husede bekendte på ferie, der blot hjalp med istandsættelse af egen bolig mod kost og logi.

Det er ikke kun lovbestemmelser og domstolene, der har været fordelagtige for den illegale import. SiD har ofte erfaret manglende samarbejdsvilje hos politimyndighederne.

Nu erklærer Rigspolitiet imidlertid, at der skal sættes en stopper for importen. Politiet er tilsyneladende på vej med en plan, der omfatter et samarbejde i lokale netværk, der omfatter politiet og andre myndigheder, fagforeninger og arbejdsgiverorganisationer. Erklæringen nærer forhåbning i fagbevægelsen om, at udviklingen kan vendes:

- Vi kommer aldrig det illegale arbejde helt til livs, men det her vil være med til at vende udviklingen. Alle virker nu til at være indstillet på, at der er et problem, og at der skal gøres en

indsats, udtaler Gunde Odgaard, sekretariatschef i BAT-kartellet.

Det kan meget vel tænkes, at der nu er vilje til at gribe ind. Arbejdsgiverne har nemlig i det sidste årti haft mulighed for at udbytte arbejdskraft fra EU-lande med rygdækning i såvel lovgivning som overenskomster. Det danske arbejdsmarked blev nemlig dikteret til at implementere (indarbejde) et EU-direktiv, der gav danske og udenlandske virksomheder ret til at udføre arbejde i Danmark i op til et halvt år på hjemlandets overenskomster. I årevis har mange forskellige brancher benyttet sig af denne ret.

Det mest aktuelle eksempel er Mærsk Mc-Kinney Møllers brug af billig portugisisk arbejdskraft i forbindelse med opførelsen af operahuset i København.

Idet 87 pct. af de illegalt importerede arbejdere kommer fra kommende EU-lande: Polen, Letland eller Litauen, så er det oplagt, at det er EU, der spiller i kulissen. Den illegale import skal rettes til og gøres legal ved indtrædelsen, så udnyttelsen kan foregå på lovbestemte præmisser. Underbetalingen af den fremmede arbejdskraft antages ikke, hvilket det efterfølgende løntrykkeri heller ikke berøres. Tværtimod lovliggøres det, hvorfor det bliver endnu sværere at sikre reallønnen på det danske arbejdsmarked. Det vil ikke længere "blot" være de portugisiske overenskomster, danske lønmodtagere presses med. Det vil fremover også være polske, lettiske, litauiske og andre østeuropæiske overenskomster, lønninger og arbejdsforhold. *-gri*

Nye jobcentre

Kommunerne og arbejdsformidlingskontorerne (AF-kontorerne) slår nu kludene sammen. Formålet er at rationalisere og samordne indsatsen med eller imod de arbejdsløse. Rent praktisk foregår det ved at slå lokale kommunale og AF-kontorer sammen i et nyt jobcenter. Det vil forbedre muligheden for hurtigere at tvangsaktivere kontanthjælpsmodtagerne, ligesom det postulerede "sociale bedrageri" bekæmpes.

Initiativet kommer i forlængelse af regeringens arbejdsmarkedsreform "Flere i arbejde", der blev vedtaget sidste efterår.

Færre i arbejde

Mens regeringen kan sløre den reelle arbejdsløshed i de officielle arbejdsløshedsstatistikker, så lyver arbejdsgivernes statistik over antallet af arbejdspladser knap så meget.

DA's seneste statistik understreger, at dansk økonomi er dybt begravet i depression: I løbet af første kvartal i år er antallet af arbejdspladser faldet med 3,3 pct., hvilket svarer til 13,2 pct. på årsplan. Det mest markante fald har fundet sted inden for fremstillingsvirksomhed og bygge- og anlægsbranchen. To tunge "dreng" blandt de danske erhverv.

Blåt stempel til gul fagforening

Kristelig Fagforening har fået Arbejdsrettens blå stempel i ny dom, der fastslår, at de gule fagforeningers overenskomster ikke behøver at rumme retten til strejke. I tilfælde af interessekonflikt løser de kristelige arbejdsgivere og fagforeninger nemlig problemet gennem forhandling, mægling, retssag eller voldgift.

Arbejdsretten fandt også, at Kristelig Arbejdsgiverforening og Kristelig Fagforening ikke er forbundet med hinanden på en sådan måde, at de ikke er uafhængige af hinanden – vel sagtens bortset fra trosretningen, kunne man fristes til at tilføje.

Israelsk-amerikanske absurditeter og palæstinenserens legitime rettigheder

Af Henning Paaske Jensen

Når tyvene råber "Stop tyven"

Det er absurd at kræve, at offeret – det palæstinensiske folk – skal se bort fra sine legitime rettigheder og dets ret til at forsvare sig imod den besættelse og kolonisering, som er blevet udbygget i mere end 30 år.

Absurd, at mens der tales allermost om fred, er bosættelserne accelereret, så der i dag bor op mod 300.000 [400.000, red.] illegitime kolonatorer. Militære bosættelser, der sonderdeler de besatte områder og er forbundet

med apartheid-motorveje og kontrolposter.

Absurd, at besætteren Israel ikke brændemærkes for dets illegitime besættelse siden 1967 af Vestbredden og Gaza og dets indlemmelse af Øst-Jerusalem i Israel. Tværtom fremstilles det, som om den besatte og besætteren må finde et kompromis, som går ud på at underordne sig besætteren.

Absurd, at Israel tillades at holde et helt folk ikke kun under besættelse, men også reelt i fængsel, under terrorbelejring.

Absurd, at Israel tillades at benytte sig af Hitlers

Værd at vide om procentregning

FN's delingsplan til palæstinenserne 1947:

I vil få 47% af de 100%, som oprindeligt var jeres.

"Oslo-aftalen" til palæstinenserne:

I vil få 22% af de 100%, som oprindeligt var jeres.

Baraks "generøse tilbud" til palæstinenserne:

Vi vil give jer 80% af de 22% af de 100% af det land, som oprindeligt var jeres.

Sharons "fredsplan" til palæstinenserne i 2000:

Vi vil give jer 42% af de 80% af

de 22% af de 100% af det land, som oprindeligt var jeres, og disse 42% vil have permanent natligt udgangsforbud.

"Amerikanske zionister" til palæstinenserne:

Ifølge vores version af Bibelen er I berettiget til 0% af de 42% af de 80% af de 22% af de 100% af det land, som oprindeligt var jeres.

"Køreplanen" for palæstinenserne som foretrædes af Bush:

Hvis I stopper jeres modstand mod besættelsen (som vi kalder terrorisme), og jeres landflygtige opgiver deres ret til at vende tilbage til deres forfædres hjem, og

I går med på at spærre alle jeres modstandskæmpere inde, og

I går med på kun at køre jeres biler ad de veje, som Sharon tildeler til denne brug, og

I ikke protesterer mod den 'Mur', som Sharon er ved at opføre, og

I går med på ikke at kræve Jerusalem som jeres hovedstad, og

I går med på, at jeres børns skolepensum kun omfatter fag og bøger, som er godkendt af den israelske regering, og

I går med på ikke at få mere end tre børn pr. familie,

så vil Sharon måske overveje at indgå i forhandlinger med jer om de 42% af de 80% af de 22% af de 100% af det land, som oprindeligt var jeres.

Israelske besættelsestropper afkræver ældre palæstinenser ID i Hebron på Vestbredden.

besættelsesmetoder med kollektiv afstraffelse og snigmord.

Absurd, at medierne viderekolporter Israels manipulation om fjernelse af "uautoriserede"/"ulovlige" bosættelser ved at forbigå, at enhver bosættelse på den besatte Vestbred og i Gaza er forbryderisk, ulovlig og led i etnisk urensning.

Absurd og tankevækkende, at lederen af "fredsprocessen", Bush, som også sætter sig ud over al international lov, kalder Sharon for en fredens mand.

Absurd og hyklerisk, når Sharon og Bush står sammen i "kamp mod terroren" og "kampen for freden". Tyvene, der råber stop tyven!

Det folkelige råb og støtten må høres endnu højere:

- Israel ud af de besatte områder!

- Væk med ALLE bosættelserne!

- Forsvar de palæstinensiske flygtnings folkeretlige og FN-sanktionerede ret til tilbagevenden!

- For et frit Palæstina!

Indtil det er sket, må Israel isoleres på alle områder – politisk, økonomisk og kulturelt.

- Boykot Israel!

Henning Paaske Jensen er formand for Arbejderpartiet Kommunisterne, Fyn

Lede stenkaster, globale rod og værst af alt: kommunist

Dagen var den 27. maj. Jeg havde, allerede inden jeg tog på job, besluttet mig for at smutte en tur ind på Nytorv efter fyraften. Jeg ville gerne være til stede for at tilkendegive min støtte og sympati med vores to "kunstnerisk begavede" malerkammerater, når dommen skulle afsiges.

Endelig blev det fyraften, og jeg drog af sted. Forventningerne var ikke store til, at dommen ville falde ud til fordel for Lars og Rune, men nu drejede det sig i første omgang bare om at være der, når slaget skulle stå.

Stor var min overraskelse da jeg ankom. Jeg havde sgu' ikke i mine vildeste drømme forstillet mig, at der ville være så mange mennesker samlet på Nytorv, men til min store glæde så jeg masser af mennesker forsamlet for at protestere mod et af de største justitsmord i nyere tid.

Personligt har jeg aldrig haft noget imod at optræde lidt for andre, og jeg har vist nok også et ry for at råbe lidt for meget op i visse sammenhænge – men hvad faen, hellere blive hørt end overhørt. Timerne går, og retsmødet trækker i langdrag, men heldigvis er der gang i den på torvet, så vi venter spændt. På dette tidspunkt havde jeg sgu godt bemærket, at pressen også var til stede, men ikke tænkt nærmere over det, da det jo ikke var mig, der var i fokus denne herlige solskinsdag.

Pludselig kommer meldingen: "Dommen er afsagt, og Lars og Rune kommer ud om et øjeblik". Hold da kæft i skuret, hvor fik vi lige med ét travlt med at få lettet røven og komme over for at tage imod vores to "uheldige helte", der på trods af en uretfærdig og hård dom om lidt ville træde ud i friheden.

Det er midt i denne menneskemængde, at jeg lige pludselig bliver spurgt af en journalist, om jeg har noget imod at lade mig interviewe. "Næ, spørg du bare løs," er svaret, og klask, så har jeg fået smækket et kamera i fjæset, og vi er i gang på

landsdækkende TV2 (jeg troede, at det var en lokal radiostation). Nå, men jeg får givet ham min historie og mening og spekulerer ikke mere over det.

Kl. er ca. 19.30, da der bliver telefonstorm derhjemme – genboen, venner osv., der ringer for at svine "stenkasteren, den globale rod og kommunisten" til! *Hva' fanden lavede du derinde ... jeg vidste ikke, at du var én af dem ... er du blevet helt hjernedød ... jeg må vist hellere kigge forbi og banke lidt fornuft ind i knolden på dig osv.*

På fem sekunder i tv var jeg lige med et blevet det helt store samtaleemne i min omgangskreds. Nogen havde troet, at når jeg så tit tog til København, var det for at sidde og drikke mig skidefuld, og nu mente de, at jeg havde hemmeligholdt mit egentlige ærinde for dem.

På en måde er jeg vel sat i bås nu. En del af dem siger ordret, som overskriften lyder, men okay hul i det – de kan kalde mig for, hvad de vil – jeg var sgu glad for at være med den dag, og jeg ved, at den overskrift ikke er sandheden om os. Vi er sgu dem, der rokker ved systemet, og ja, vi tager fandeme også skraldet for det. Lars og Rune er dem, der har fået den værste medfart, men de smiler stadigvæk, så hvorfor skulle alle vi andre ikke også fortsætte med det?

Når nu alt dette er sagt, så skal jeg da ikke undlade at sige, at jeg den dag i dag skammer mig, når jeg tænker på hvordan jeg selv var med til at køre mobning og det, der var værre, mod en kommunist/fagligt aktiv på min arbejdsplads, og det er sgu ikke sjovt i længden altid at høre den samme sang om, at vi ikke er rigtig kloge hele banden. Nu har jeg prøvet det selv - ØV ØV, det er sgu nedtur, så det vil noget, men omvendt så ved jeg da, at vi får skabt en masse debat rundt omkring i de små stuer, og så længe vi gør det, så er det fandeme hele turen værd.

KEEP SMILING

Spacey

Hvor er dræ

Af Dort

Skal Anders Fogh og 61 folketingsmedlemmer Danmark ud i en ulovlig

Det irakiske folk er nu frit

“Det irakiske folk er nu frit og lærer nu frihedens skikke at kende, og det ansvar der følger med frihed.”

George W Bush:

Bemærkninger efter kabinetsmøde 9. juni 2003

10.000 døde i krigens første måned

Iraq Body Count (IBC) der meget grundigt forsøger at dokumentere antallet af civile der er blevet dræbt direkte under kamphandlinger af krigskoalitionen mener at tallet er 10.000 for krigens første måned. Antallet af dræbte soldater er ukendt, og dødsfald som følge af sygdom påført af krigen registreres ikke. Offeret på fotografiet blev dræbt af amerikanske skud mod irakiske ambulancer.

Vi var millioner i gaderne verden over den 15. februar, da det stod klart, at en krig mod Irak var lige op over. En ulovlig krig, i strid med international ret og FN's charter. En krig, der især begrundedes med, at Irak besad nogle af de mest barbariske masseødelæggelsesvåben, der nogensinde var udpønsset – og derfor udgjorde en trussel mod nabolandene, mod USA og resten af verden. Irak ville ikke samarbejde med FN, sagde den amerikanske præsident, som blev sekunderet af Blair i London og ekkoet Fogh i København.

Demonstranterne sagde: *Ingen ulovlig krig! Ingen krig om olie! Lad våbeninspektørerne afslutte deres arbejde! Fra Antarktis og Australien til Trondheim, Tokyo og Toronto.* Her i Danmark blev der den dag demonstreret i 37 byer. Det var en global og en landsdækkende manifestation uden fortilfælde.

Figenbladet forsvandt

Krigen kom – og Danmark var med, selvom Fogh og Per Stig Møller til det sidste bedyrede, at man ville følge FN-vejen. Danmark blev krigsdeltager – siden 9. april 2003 besættelsesmagt.

Men demonstrationerne fortsatte, indtil den amerikanske krigskoalition havde skabt en ny realitet, og verden ventede på beviserne for de irakiske masseødelæggelsesvåben.

De kom aldrig. Præsident Bushs forsikringer om, at de nok skulle blive fundet, lød mere og mere hule. I stedet er det væltet ind med beviser på, at de efterretningsrapporter, som Powell i FN og Blair i det britiske Underhus førte i marken, var oppustede, fordrejede og forfalskede. En hårdt presset Blair har måttet acceptere en undersøgelseskommission. I USA lyder kritikken af den amerikanske administration stadig højere.

For med de forsvundne våben er det

Deberstvåbnene?

de Grenaa

**h, Per Stig Møller
er slippe godt fra at føre
krig, bygget på en løgn?**

sidste lille figenblad, der skulle give krigen et skær af legitimitet, også væk.

FN ville ikke

Hvis dets masseødelæggelsesvåben allerede var destrueret, som det irakiske regime hævdede over for FN, kan det ikke anklages for manglende samarbejde. Hvilket Hans Blix og hans våbeninspektører da heller ikke gjorde.

Men Fogh og Co. lyttede ikke, hverken til det flertal af danskere og verdensborgere, der var imod krigen, eller til eksperterne som de nuværende eller tidligere våbeninspektører. Bush og Blair ville i krig, og Fogh ville med. Så sent som i afslutningstalen op til folketingets sommerferie gentog Fogh sine falske påstande for krig.

Retsstat Danmark?

Den 1. maj spurgte jeg i Ekstra Bladets Frontalt, om Danmark kunne være en retsstat, når de to maleraktivister kunne varetægtsfængsles i 70 dage uden retssag og dom.

Der er grund til at stille det samme spørgsmål igen – på en endnu mere alvorlig baggrund.

Her ved 10.000 civile irakere har mistet livet på grund af en løgn. Hvor mange soldater, der er blevet dræbt, vides ikke. Irak er skamferet, bestjålet og i kaos, mens danske firmaer står på skuldrene af hinanden for at få del i smulerne fra det amerikanske fad ved den såkaldte 'genopbygning'.

Skal Anders Fogh, Per Stig Møller og 61 folketingsmedlemmer virkelig slippe godt fra at føre Danmark ud i en ulovlig krig, bygget på en løgn?

Vil ekkoet igen lyde på Christiansborg, næste gang Bush vil se et 'regimeskift'?

Hvor er masseødelæggelsesvåbnene? Vi er millioner, som spørger.

Colin Powells falske beviser i FN

Samtlige påstande fra Colin Powells FN-tale og såkaldte dokumentation har vist sig at være - løgn og opspind.

Hundredtusindvis af klyngebomber

USA fandt ikke Saddam Husseins masseødelæggelsesvåben, der skulle være en akut trussel mod nabolandene og USA.

Til gengæld brugte USA selv internationalt forbudte våben. Hundredtusindvis af små klyngebomber blev nedkastet over Irak på en måned. Billedet viser amerikanske marinere, som gør GBU-99 klyngebomber parat.

Den iranske Magtmafia og imperialismen

Massedemonstrationer har rystet det islamiske regime i Iran. Her en analyse fra Toufan nr. 14, juni 2003 - bulletin for Irans Arbejdets Parti

Studenterbevegelsen i Iran er blevet intensiveret for at protestere mod dødsdommen over hr. Aghajeri, en reformistisk historieprofessor. Det var klart at en dødsdom over Aghajeri var et forsøg fra den såkaldte monopolitiske (konservative) fraktions side på at vise sine klør mod regimets såkaldte reformvenlige fraktion. Det bemærkelsesværdige ved denne dom er denne ny tone.

For nylig sendte Magtmafiaen (Rafsanjani-Khamenei-Mesbah-Yazdi-Hashemi Araghis fraktion) pistolmanden Saeid Asgar ud for at snigmyrde Hajarjan, den reformistiske fraktions hjerne og hovedteoretiker – nøjagtig på samme måde, som shahens pjalte som Shaabaan Bimogh ('Tomhjernede Shaabaan') og Taieb Rezaei gjorde under statskuppet i 1953. Magtmafiaen søgte at dække over statstjenestemændenes rolle i dette snigmord. Dødsdommen over hr. Aghajeri er det 'legale' og officielle udtryk for terroren mod de radikale elementer i den reformistiske fraktion.

Det er en krigserklæring mod reformisterne.

Hvis reformfraktionen bøjer sig for denne dom, ville den skrive under på sin egen begravelse. Hvis den konservative, monopolitiske og fanatiske fraktion tilbagekalder Aghajeris dødsdom, vil der dukke 100 Aghajeri'er op, som nogle talsmænd for den konservative fraktion siger. Det ville betyde masser af problemer for de konservative. Ledelsen af den konservative fraktion argumenterer for, at de skal gøre arbejdet færdigt og én gang for alle gøre regnskabet med reformisterne op: Som ordsproget siger '*Død én gang – gråd og tænders gnidsel én gang.*'

Deres plan er at tvinge præsident Khata-

mi til at skifte side og berede grunden for hans loyalitet mod tidens Khalif – Khamenei. Derpå vil de rette slag mod reformisterne og gøre det af med dem, én efter én. Den konservative fraktion ønsker at skabe sikre omgivelser for at udplyndre de iranske rigdomme ved privatisering af olieindustrierne, kontrollere de sydlige havne for smuglergods, kontrollere produktionen totalt, profitere fra handelsforbindelser, import og statskreditter, sælge narkotika, udvide prostitutionsmarkedet og sælge kvindelige iranere til Golf-sheik'er og til Pakistan osv.

De har travlt med at gennemføre deres planer, fordi de internationale omstændigheder og den amerikanske invasion og besættelse af Iran har anbragt dem i en situation, som ikke er gunstig for Magtmafiaen. Den konservative fraktion hævder at sikre den indre ro og ødelægge de objektive amerikanske støttepunkter i Iran.

Hvad de ønsker, er i realiteten at eliminere enhver mulighed, som kunne benyttes mod dem af de iranske revolutionære – eller af USA-imperialismen.

De vil eliminere enhver mulighed, som den aktive amerikanske tilstedeværelse i regionen kan give de iranske revolutionære, og eliminere den amerikanske indflydelse, som kan true dem.

Undertrykkelsen af studenterbevegelsen, af de radikale repræsentanter for den reformistiske fraktion, af frihedsbevægelsen, af arbejderbevægelsen, af udtrykkene for folkets utilfredshed – hele denne undertrykkelse har sit udspring i regimets frygt. Magtmafiaen

er klemt mellem det folkelige pres internt, nedefra, og det imperialistiske pres eksternt og oppefra. Deres kam retter sig ikke mod imperialismen, men tjener undertrykkelsen af folket og sikringen af deres interesser. Disse forbrydere vil blive hængt efter regimets fald.

Udtrykkene for det voksende amerikanske pres mod Iran er talrige: reaktivering af monarkisterne, den nylige fordeling af amerikanske dollars til monarkisterne og de proamerikanske 'venstre' og højrestrømninger, de omfangsrige interviewer i amerikanske medier med individer fra 'venstre' og højre, som har ført propagandakrig, udbredelsen af løgne og fordrejninger via de satellitter, som er tilgængelige for iranerne, støtten til de iranere, som forsvare den amerikanske invasionspolitik i Irak, Iran, Afghanistan, Jugoslavien, de maskerede og utilslørede iranske agents samtaler med den amerikanske imperialisme og de pressekonferencer, som er gennemført af forhenværende funktionærer i det despotiske shah-styre mange steder i Europa og i USA, osv.

Den amerikanske imperialisme har en langsigtet plan for at udplyndre hele den mellemøstlige region og ønsker fuldt herredømme over Iran med det skumle formål at plyndre Irans olie- og gas-resourcer – og ikke for at redde dem, som monarkisternes løgnepropaganda påstår.

Amerikanske baser i Bagdad og indsættelsen af et marionetstyre, indtil situationen 'normaliseres' i Irak, er udgangspunkt for skabelsen af uro i Irans olierige Khuzestan-provins, for at styrke løsrivelsesbestrebelse i Khuzes-

tan (*'Det Besatte Arabien'*), Kurdistan, Azerbajjan og Baluchistan, sådan at området skæres i småstykker, som kan opluges af de imperialistiske hajer.

Vejen frem for at neutralisere denne fare er at omstyrte Den Islamiske Republiks kapitalistregime, sådan at de imperialistiske sammensværgelser og komplotter kan imødegås ved at stole på massernes revolutionære forhåbninger og uovervindelige magt, og føre landet ud af faren.

Magtmafiaen kalkulerer med muligheden for at bringe sine modstandere frem på arenaen på ulige betingelser og brutalt undertrykke dem, som det islamiske regime gjorde med den revolutionære opposition i 1981. Denne beregning er ikke resultatet af en grov fejltagelse eller blot simpel hævn, men den følger af en politisk vurdering og søges i en situation, hvor præsident Khatami har bøjet sig for de konservatives pres, den reformistiske fraktion er præget af forvirring, og hvor folket har vendt sig bort fra reformisterne – og i en situation, hvor USA er i Bagdad og Iran under belejring fra himlen og hvert hjørne på jorden.

I denne situation tror Magtmafiaen (som nyder godt af, at der ikke findes en

omfattende og indflydelsesrig revolutionær organisation, som kan lede kampen) på succes i dens slag mod den samlede opposition. Blandt de aktive kræfter, som modvirker denne beregning, er arbejderklassens udbredte utilfredshed og dens vedvarende strejker, massernes erkendelse af nyttesløsheden af en 'reform oppefra', massernes synlige brud med Khatami-fraktionen, regimets egne væbnede styrkers tilfredshed, utilfredsheden blandt familierne til regimets 'martyrer' og blandt regimets traditionelle støtter. Disse faktorer har skabt forudsætninger for, at Magtmafiaens sejrplaner måske ikke vil virke. Disse modvirkende betingelser vil forøge stridighederne inden for Magtmafiaen selv.

De iranske marxist-leninister må kæmpe imod forventninger til et positivt resultat af regimets indre magtkampe og imod enhver tendens til at styrke nogen af regimets inderkredse. Vi må bryde atmosfæren af '*aktiviteter inden for regimets legale system*', og den atmosfære, hvor nogle, der frygter at bevægelserne vokser i omfang og styrke, fremmer 'civil ulydighed'. Vi må uddanne folket til at yde ofre og til at gennemføre en aktiv, beslutsom, organiseret og, når det er nødvendigt, voldelig kamp

mod regimet. Vi må stole på det iranske folk for at opnå grundlæggende forandring. Forskellige klassers bevægelse og aktiviteter i Iran og i verden tyder på, at betingelserne modnes for denne forandring.

De iranske kommunister må organisere masserne gennem en selvstændig organisering af arbejderklassen. Det er kun arbejderklassens parti, som kan mobilisere masserne og lede dem til sejr. Splitelsen af marxist-leninisterne i Iran er alene i folkets fjenders interesse, indbefattet monarkisternes. Vi må sætte alle vores kræfter ind i en fælles retning og afsløre imperialisterne og deres monarkistiske marionetter. Vi må slå alle tilløb til rehabilitering af tidligere Savak-funktionærer (Shahens hemmelige politier) ned, af Savak-torturbøddlerne, af funktionærer og teoretikere fra det fascistiske Rastakhiz (Shahens parti), disse udplyn-drere af samfundsrigdommene, og af de pjalteproletariske pro-Shah-elementer. Vi vil ikke tillade, at de korrupte aktører i CIA's kup i 1953, som nu bistås af de amerikanske og europæiske imperialister, styrker deres kræfter, så de igen kan udplyn-dre Iran, styrker religionen for at bekæmpe kommunisterne og undertrykke den iranske arbejderklasse.

Irans Arbejdets Parti om besættelsen af Irak og læren for kommunisterne

*Uddrag af artiklen
"Imperialismen er en
papirtiger" fra Toufan nr. 14,
juni 2003*

Den amerikanske invasion af Golf-regionen vil berede en ny gravplads for imperialismen, men denne gravplads vil ikke blive skabt på én dag. De kampens frø, som irakerne sår, og de strålende kampe, de førte, vil bære frugt ikke bare i Golf-regionen, men i mange andre områder. Myten om en øjeblikkelig computer-styret sejr i løbet af to dage smeltede hurtigt i ørkenvarmen.

Denne mytes sammenbrud ødelagde forhåbningerne for de korrupte iranske shah-tilhængere, som havde pakket deres kufferter for at drage til Iran som

inventar på amerikanske tanks. De må nu pakke ud igen og gå på pension hos CIA. Investeringen af amerikanske skatteyderpenge i de iranske Savak'ers og monarkisters virksomhed spillede fallit. De amerikanske håb om store gevinster fra denne investering ved at udbytte den iranske olie og de iranske masser falmede. Den irakiske kongefamilie, som drømte om at plyndre 'sin nations' rigdomme, må blive ved drømmene. Den stakkels konge kan endnu ikke forlige sig med den kendsgerning, at monarkiet sluttede i Irak med mordet på kong Feisal.

Et lille land som Iraks modstand mod den mest brutale imperialistiske aggression viser, at når en nation rejser sig for at forsvare sig, kan selv ikke den største undertrykkende krigsmaskine med et

slag etablere sit herredømme eller besejre nationens vilje for altid. (...)

Det irakiske folk – og hele den civiliserede verden – vil ikke acceptere den imperialistiske underkuelse.

USA-imperialismen er stolt af sine præcisionsstyrede missiler og 'smarte bomber'. Men den selv samme 'smarte bombe', som styres elektronisk, kan også neutraliseres og skifte retning elektronisk. Da USA ikke nåede de ønskede resultater med hypermoderne våben, vendte det sig mod de sædvanlige masseødelæggelsesvåben. Klyngebomber – som dem, der blev brugt i Vietnam – blev smidt over det irakiske folk. Brugen af de internationalt forbudte klyngebomber i Irak-krigen (som USA påstod blev ført for at eliminere masseødelæggelsesvåben) viser den

amerikanske imperialismes hykleri og blodtørstige natur. (...)

Det er en kendsgerning, at de amerikanske tropper stadig venter på at blive modtaget af blomster og halva. Masseødelæggelsesvåbnene er endnu ikke fundet. Freden i Irak og Mellemøsten er stadig ikke etableret. (...)

Den store antikrigs-massebevægelse har sat spørgsmålstejn ved de 'demokratiske' regimer – de regimer, der ikke respekterer holdningen hos selv op til 90 pct. af deres befolkninger, i USA, UK, Australien, Italien, Danmark, Tyrkiet osv. De imperialistiske krigsmagere er mere isolerede og afslørede i dag. Verden fordømmer ikke det irakiske folk, men de imperialistiske herskere, som ikke tøver med at slagte tusindvis af mennesker for at etablere deres overherredømme.

Bølgen af folkelige massekampe verden over har styrket der revolutionære og de marxistisk-leninistiske organisationer

og partier. En ny generation af aktivister har tilsluttet sig kampen for frihed, fred og social retfærdighed. Den bevægelse, der ebbede ud, efter det revisionistiske korthus faldt sammen, er nu i opgang og vil befri sig selv for revisionismens onde ånd, som skabte forhindringer på vejen frem for den revolutionære bevægelse. De fremtidige revolutionære kadre vil blive trænet og hærdet i løbet af den kamp, som denne bevægelse fører. Dette er et mareridt for de imperialistiske aggrorer.

Solidaritet med de strejkende arbejdere fra Behshahr Cheet

Den Islamiske Republiks kapitalistiske regime fører en stadig kamp mod den iranske arbejderklasse. For at tilfredsstille Verdensbanken og Den Internationale Valutafond gennemføres en brutal anti-arbejderpolitik.

Det har fået regimet til at gennemføre massefyringer, udskyde lønudbetalinger og lukke fabrikker.

Denne politik har skabt stor nød og elendighed for Irans arbejdende mennesker.

Et eksempel på denne nyliberale politik er den midlertidige lukning af Behshahr Cheet-fabrikken med 1.800 arbejdere i de sidste to år – arbejderne har ikke fået løn i de sidste 27 måneder.

Arbejderne fra Behshahr Cheet har mange gange protesteret mod deres miserable forhold og demonstreret foran mange af Den Islamiske Republiks officielle institutioner. Men det kapitalistiske islamiske regime vender det døve øre til de iranske arbejdendes retfærdige krav.

Tekstilarbejderne fra Behshahr Cheet har nu været i sultestrejke siden

den 14. maj. Adskillige arbejdere er stærkt svækkede, og deres liv er i fare. Den Islamiske Republik har nægtet selv så elementære foranstaltninger som at sende ambulancer og lægehold til de strejkende arbejdere og har dermed ansvar for deres fysiske ødelæggelse.

En bølge af indenlandsk og international støtte har mødt de modige arbejdere fra Behshahr Cheet og deres retfærdige krav. En international solidaritetskampagne er i færd med at rejse sig.

Der bør fra fagforeninger, politiske organisationer og bevægelser såvel som fra enkeltpersoner protesteres over for Den Islamiske Republik – både til deres ambassade og direkte til de islamiske myndigheder i Iran.

Protestskrivelser med fordømmelse af de iranske myndigheders undertrykkende og umenneskelige handlinger bør også sendes til internationale faglige organisationer.

Kravet er: øjeblikkelig udbetaling af de tilbageholdte lønninger gennem 27 måneder!

Også modsætningerne mellem imperialistmagterne indbyrdes er blevet stærkere. De europæiske lande modsætter sig amerikansk pres og dominans. Dette har resulteret i en styrkelse også af den fællesimperialistiske propaganda. Kommunisterne bør benytte sig af denne lejlighed til at afsløre imperialismens og reaktionens natur.

En langvarig massebaseret krig i Golfregionen – en krig, som vil fortsætte, til Irak befris – vil styrke folkene i denne regions klassebevægelse og vil ryste reaktionen til grunden i Kuwait, Jordan, Saudi-Arabien, Ægypten, Marokko, Tunis osv.

Jo længere krigen varer, jo stærkere bliver bevægelsen for social retfærdighed. Tiden vil handle til gunst for de revolutionære og kommunisterne og deres interesser, hvis de forener sig på basis af marxismen-leninismen i arbejderklassens parti for at gennemføre en fælles kamp.

Det iranske regimes optræden i Golfkrigen og dets hemmelige aftaler med USA var forræderiske. Mens de reaktionære arabiske regimer officielt fordømte den amerikanske invasion af Irak, erklærede det iranske regime 'neutralitet' under krigen. Mens det irakiske folk forsvarede deres lands uafhængighed, foreslog det iranske regime en folkeafstemning i Irak for at udskifte Saddams regime, som om krigen drejede sig om Saddams diktatur, eller som om den amerikanske imperialisme ønsker at oprette et demokratisk styre i Irak!

Det islamiske regimes kapitulation over for amerikansk pression og trusler viser endnu engang, at regimet nærer den største skræk for masserne i landet selv. Det ligger i alle reaktionære regimers natur, der ikke har nogen massebasis, at kapitulere over for de imperialistiske krigsmageres diktatur i farens stund for at bevare deres herredømme.

Et disciplineret marxistisk-leninistisk parti er nødvendigt for med held at lede de arbejdendes nationale og revolutionære kamp. Uden dette parti og dets ledelse i den nationale befrielseskrig og i klassekrigen vil faren for nederlag til en fjende altid bestå. Saddam kan ikke lede det irakiske folk til sejr over det imperialistiske herredømme.

Den amerikanske antikrigsbevægelse er nået til et vigtigt punkt

Af The Worker

Til at begynde med må vi se den amerikanske kapitalistklasses brutalitet og omfanget af dens krigsprogram i øjnene.

Inden for de sidste 18 måneder har USA ikke bare invaderet og besat Afghanistan og Irak, hvor USA nu påtvinger disse lande åben kolonialisme, men Bush har også lavet en "hitliste" og optrapper allerede amerikansk aggression eller trusler om krig mod folkene i Palæstina, Syrien, Iran, Nordkorea, Filippinerne, Colombia og andre lande. Nye amerikanske militærbaser er blevet oprettet i dusinvis af lande, og Bush forøger dramatisk udgifterne til militæret, bl.a. til indkøb af nye atomvåbensystemer. Den såkaldte "krig mod terror", som ifølge Bush-administrationen vil vare i årtier, er den amerikanske imperialismes plan for verdensherredømme gennem brug af væbnet magt.

Samtidig viser den sidste tids massive antikrigsaktioner, at det amerikanske folk er imod dette krigsprogram. Og endnu vigtigere: Folk bliver politisk aktive.

Aktivister forbinder de forskellige strømninger i kampen mod krigen, undersøger de egentlige årsager og udvider deres politiske bevidsthed. De nylige begivenheder har vist folk, at regeringen, mens den følger kapitalistklassens krigstrommer, vender det døve øre til folkets brændende ønske om fred. Flere og flere mennesker erkender behovet for at opbygge blivende organisationer og finde veje til at bemyndige sig selv.

Det vigtigste er at kanalisere den sidste tids enorme energi og fremdrift ind i en yderligere organisering af en uafhængig, antiimperialistisk og proaktiv bevægelse.

Det betyder at skabe nyt rum, hvori folk kan undersøge begivenhederne set ud fra deres egne interesser. Det betyder, at folk må politisere sig selv ved at opsummere erfaringerne fra antikrigskampen og analysere forholdet mellem kræfterne. Det betyder at afsløre krigsmagernes virkelige mål og angribe alle parter, der står for krig og imperialisme. Det betyder at organisere og mobilisere det bredest mulige flertal af men-

nesker omkring deres eget uafhængige program, som stræber efter intet mindre end at gøre en ende på amerikansk aggression i alle dens former, at tilbagetrække alle amerikanske tropper, der er udstationeret i udlandet, og overralt at anerkende folkenes suverænitæt og rettigheder.

På dette kritiske tidspunkt forsøger forskellige kræfter at lede antikrigsbevægelsen ind i den blindgyde, som Demokraterne og valget 2004 udgør.

Erfaringen fra de sidste 18 måneder beviser for millionte gang, at når det kommer til stykket, så støtter Demokraterne ligesom Republikanerne det kapitalistiske krigsprogram. I september 2001 stemte Demokraterne i kongressen, med kun én imod, for at give George Bush absolut autoritet til at føre en "krig mod terror" mod et hvilket som helst land. Den 21. marts 2003 gav Demokraterne i kongressen, igen i næsten enstemmighed, deres *"utvetydige støtte ... til præsidenten som øverstkommanderende for hans faste lederskab og beslutsomme handlinger i ledelsen af de militære operationer i Irak som en del af den igangværende globale krig mod terror."*

Så også Demokraterne er med i forreste række, når det gælder støtte til Israels aggression eller trusler mod Nordkorea, Syrien og Iran, og de skriver under på alle imperialismens mål.

Erfaringerne fra den sidste tid har lært den smertefulde lektie, at enhver illusion om Demokraterne kun svækker og likviderer kampen mod krigen.

Mens millioner af mennesker gik på gaderne imod Bushs planer om at invadere Irak, begyndte nogle få demokrater at opreklamere sig selv som "antikrigsledere". Men deres "antikrigspositioner" lå ikke blot tilbage i forhold til bevægelsen, de forsøgte også ustandseligt at trække os baglæns ved at sminke imperialismens mål og forgifte bevægelsen med chauvinisme. Således insisterede den demokratiske "opposition" på våbeninspektion og "multilateral aktion" i Irak eller på, at Bush skulle koncentrere sig mere om andre fronter i

"krigen mod terror". Med et sådant chauvinistisk perspektiv var det ikke overraskende, at da krigen først begyndte, så godkendte Demokraterne den med det samme.

Den ubestridelige kendsgerning er, at i den grad antikrigsbevægelsen er forblevet politisk og organisatorisk knyttet til Demokraterne, er den blevet desorganiseret og undermineret, som krigen skred frem. I dag ønsker Demokraterne ikke blot at skubbe hele den folkelige bevægelse i baggrunden; de insisterer endda på, at folket accepterer og sanktionerer USA's koloniale besættelse af Irak.

Nej, Demokraterne er ikke "det mindre onde", men en ægte trojansk hest, der er sendt ind i antikrigsbevægelsen for at forgifte den med chauvinisme og splitte den.

Endnu mere grundlæggende kan det siges, at folket aldrig kan udtrykke sine uafhængige forhåbninger og sit uafhængige program, så længe det vedbliver at være behersket af Demokraterne.

Det, som de seneste erfaringer frem for alt viser, er, at millioner og atter millioner af amerikanere ønsker en ende på krig og militarisme, men at de mangler de politiske midler til at opnå disse mål.

Det brændende og ubarmhjertige spørgsmål, som antikrigsbevægelsen står over for, er med andre ord at opbygge den uafhængige, proaktive bevægelse, der fuldt ud udtrykker folkets glødende ønske om at leve i en verden med fred og venskab.

Kun folket kan stoppe den amerikanske regerings krigsprogram og aggressive udenrigspolitik, og det er op til folket at organisere sig for at realisere det.

Oversat af Michael Jensen.

The Worker, 3. juni 2003. The Worker er organ for USA's Arbejderparti

Indvandrerlovene: Rendyrket reaktionær klassepolitik

Af Kaj Rudi Rasmussen

Regeringen har netop fremlagt et nyt reaktionært "integrationskatalog". Gennem indvandrerlovene føres der klassepolitik. Det kræver et klart modsvar fra arbejderklassen. Her fremlægges nogle elementer til APK's flygtninge- og indvandrerpolitik.

I Danmark er der i de seneste år vedtaget en række love i folketinget, der har indskrænket flygtningenes og indvandrerens rettigheder og muligheder drastisk. Nogle af lovene har en direkte racistisk brod for at hænge disse mennesker ud, men lovene rammer i høj grad også den arbejdende danske befolkning.

I stedet for racelove og splittelse mellem danske arbejdere og flygtninge/indvandrere sætter vi arbejderklassens internationale solidaritet. Fælles kamp mod skiftende borgerlige og socialdemokratiske regeringer må udvikles, og det er desuden særdeles vigtigt, at der udvikles en stadig større enhedsfront mod USA's projekt for verdensherredømmet.

Den danske flygtninge- og indvandrerpolitik må anskues ud fra den kendsgerning, at den tidligere socialdemokratiske ledede regering og den nuværende venstre-regering fører behårdet klassepolitik for at give til kapitalisterne og tage fra Underdanmark. De forrige socialdemokratiske ledte regeringer var særdeles aktive i rollen som murbrækkere for den nuværende hadske og åbenlyst racistiske stemning over for flygtninge og indvandrere, der hersker hos flertallet af folketingets partier. Med den tidligere Århusborgmester Thorkild Simonsen som rambuk gjorde Socialdemokratiet det stuerent at indføre åbenlyst racistiske love i Danmark.

Vi ser nu regeringernes store iver efter at forringe lovgivningen for flygt-

ninge og indvandrere i Danmark. Udover at skabe et stort nyt løntrykkerlag skal det så splittelse mellem danske arbejdere og indvandrere og fortsat komme brænde på racismens bål.

Danske arbejdere, indvandrere og flygtninge – samme kamp

De sidste mange år er det blevet stadig mere tydeligt, at de skiftende regeringers sociale politik er en rendyrket klassepolitik. Hele målet har dels været at afmontere det sociale netværk med den hensigt at reducere den danske kapitalistiske stats udgifter til Underdanmark og føre de sparede millioner over i de store kapitalisters hænder. Samtidig har det været med det mål at sænke prisen på den vigtigste vare, den menneskelige arbejdskraft, så kapitalisterne også her kan få større indtægter ved sparede lønninger og udgifter til faglige rettigheder.

Indvandring til Danmark er ikke en ny foreteelse, men har fundet sted gennem århundreder og ses i dag som en berigelse af vores samfund. Fredericia var i middelalderen en fristad for mange forskellige nationaliteter og trosretninger, hvor huguenotter og andre kunne leve i relativ fred. På Lolland og Falster er der mange efterkommere af baltiske folkeslag, især polakker, og til Vestjylland har der været en stor indvandring af folk fra syden, hvad ordet 'kartoffeltyskere' vidner om.

Vi går ind for integration i det danske samfund og mener, at andre kulturer kan være en berigelse for Danmark, ligesom det har været en stor økonomisk fordel for nationen at få tilført ny arbejdskraft. Vi går ikke ind for assimilation, tvangsopsugning i det danske samfund.

Vi mener principielt ikke, at der findes bekvemmelighedsflygtninge, så der kan ikke være tale om en politik med at "afvise bekvemmelighedsflygtninge".

Men vi må afvise politikken med at

give fortrinsret til højtuddannede udlændinge, der kan passe ind i de kapitalistiske koncerners og statens øjeblikkelige behov for speciel arbejdskraft, som der kan skaltes og valtes med efter for godt-befindende. Når disse akademikere ikke kan bruges, sendes de blot hjem igen. Dels bør arbejdskraften uddannes og benyttes her i det arbejdsløshedsplagede Danmark, hvor også højtuddannede akademikere går arbejdsløse. Det er ikke rimeligt, at der er skåret kraftigt ned på f.eks. lægeuddannelserne, samtidig med at mangelen på læger bliver mere og mere udtalt. Desuden fører politikken med at indføre højtuddannede til en udsultning af hjemlandene for de bedst uddannede, hvad der er med til at fastholde disse lande i nyimperialistisk undertrykkelse. Samtidig er det en stor økonomisk belastning for mange lande i f.eks. Afrika, at de uddanner en elite, for at den skal eksporteres til de rige lande.

Ret til arbejde for danskere, indvandrere og flygtninge

En reel integration betyder som et minimum, at der sikres fast arbejde til flygtninge og indvandrere under normale overenskomstforhold, reel ret og mulighed for uddannelse og videreuddannelse. Nej til løntrykkere. Afskaf de mange ordninger, der gør det muligt for arbejdsgiverne at få danskere, indvandrere og flygtninge som billig eller gratis arbejdskraft.

Fagforeningerne må aktivt gå ind i en kamp for faglige rettigheder, også for folk på forskellige jobordninger med tilskud.

Flere, billige og gode boliger

Boligpolitikken i Danmark rammer indvandrerne og flygtningene særligt hårdt. Det er praktisk talt umuligt for folk med et navn med udenlandsk klang at skaffe sig en lejlighed i Danmark. Og der er i praksis en form for boligapartheid i Danmark på det private boligmarked, og selv hvis der er en behjertet

boligudlejer, der ser stort på navn og oprindelse, er huslejerne tæt på de større byer i Danmark tårnhøje, så de vil være umulige at betale for folk med små indtægter. Og i de sociale boligbyggerier, hvor huslejerne er forholdsvis lave i den ældre boligmasse, er der typisk ventelister på 15 år fra den dag, man har meldt sig ind i boligforeningen. Dette krav kan indvandrere jo ikke opfylde, og de må derfor tage til takke med, hvad der bliver tilbudt dem fra de offentlige myndigheders side, og ender derfor i ghettoområderne, hvor huslejerne desuden også er meget høje.

Det må sikres, at folk med et fremmed navn er ligestillet med andre på boligmarkedet, og vi skal modgå boligapartheid på det frie boligmarked. I dag er 10 til 15 pct. af de almene boliger beboet af indvandrere og flygtninge samt de svageste og fattigste danskere, og der er opstået en ghettoisering af mange af disse områder. Vi kræver, at der bliver opført flere boliger til en leje, der er til at betale. Der må i byerne oprettes offentlige bolignævn, der har til formål at påse, at huslejerne holdes på et niveau, så vi alle kan få en sund bolig, der er til at betale.

Ghettoerne bebos af de fattigste arbejdere

Det klassedelte Danmark står i skarpt relief, når vi ser på sammenhængen mellem, hvor folk bor, og deres indkomst og beskæftigelsesforhold. Den gennemsnitlige årlige indkomst for hver person over 15 år er 3½ gang højere i Whiskybæltet end i arbejderkvartererne, hvor indkomsten er omkring

150.000. Arbejdsløsheden er også i top i disse områder.

Men bolignøden i Danmark rammer ikke kun nydanskere. Mens de rigeste i Danmark klumper sig sammen i deres paladslignende luksusejendomme i Whiskybæltet i Nordsjælland og i de mondæne kvarterer i provinsbyerne, bor de fattigste i Danmark især i boligområder som Vollsmose i Odense, Gjellerup i Århus, i Ålborg Øst og i Avedøre Stationsby i Hvidovre.

Altså også på boligområdet har flygtninge/indvandrere og danskere samme problemer og derfor samme interesser.

For en politik, der modvirker ghettodannelser

De ghettoer, der er opstået rundt om i landet gennem de sidste tyve år, må betragtes som en kendsgerning. De kan ikke afvikles med tvang. Men for at fremme integrationen må der gennemføres en politik for at modvirke yderligere ghettoisering af de gamle ghettoområder og forhindre, at nye ghettoer opstår. Jeg mener ikke, at vi bør lave indvandrer/flygtningekvoter for de enkelte boligområder eller bebyggelser, f.eks. for Vollsmose. Det virkelige problem er mangel på boliger, der er til at betale. Kommunernes anvisningsret til 25 procent af den almennyttige boligmasse bør derfor også udvides til at gælde private boliger. Det skal være til en pris, der svarer det gennemsnitlige niveau for prisen for en almennyttig bolig i området.

Vi opfordrer desuden til, at flygtninge- og indvandrerbørn fordeles rundt på forskellige skoler, så enkelte skoler ikke blev belastet med høje procenter af fremmedsprogede børn til skade for både de dansktalende og de tosprogede børn. Dette vil også modvirke splittelsen mellem danskere og indvandre-re/flygtninge, og vil give mindre luft for racistisk hetz og propaganda fra f.eks. Dansk Folkeparti og ligesindede. Nogle steder – som i Slagelse – er dette blevet gennemført på valgfrihedsbasis, hvor det har bidraget til at forhindre ghettoisering af skolerne.

Bedre sociale forhold for de dårligst stillede

Der må laves ordninger, hvor indvan-

drere og flygtninge, der kommer til Danmark med uddannelser i bagagen, kan få merit for deres kvalifikationer, så de ikke skal gennemgå endnu et uddannelsesforløb, blot under danske forhold.

Nogle krav, vi må stille, er:

Billigere institutionspladser.

Flere fripladser til flygtninge og indvandrere.

Flere ressourcer og flere lærerkræfter til skolerne i ghettoområderne.

Ret til modersmålsundervisning for alle indvandrere og børn af indvandrere og flygtninge.

Ret til tilstrækkelig danskundervisning, så sproget ikke er en forhindring for at komme på arbejdsmarkedet eller få en dansk uddannelse.

Religionsfrihed, men for egen regning

Som kommunister er vi aktive ateister, der er imod enhver form for religion og religiøsitet. I stedet sætter vi den videnskabelige socialistiske teori. Men vi mener, at religionsfriheden skal sikres, men for de religiøses egne midler, og staten skal ikke støtte nogen form for religion, som tilfældet er i dag med den statsstøttede folkekirke. Muslimerne må gerne opføre deres moskeer, men for egne midler, ligesom de danske kirker skal være selvfinansierende. Kirkerne bør overgives til almennyttige formål eller sælges, ligesom præsterne ikke skal betales af vore skatter. Enten skal de overføres til almennyttigt arbejde eller fyres.

Stop overvågningen og undertrykkelsen af arbejderklassens unge

Den hadske stemning, der til tider bliver pisket op mod de unge såkaldte "anden-generationsindvandrere", udgør en særlig side af fremmedhaten og undertrykkelsen af den danske underklasse. Disse unge bliver kaldt kriminelle og utilpassede, og ofte omtales de som "bander". Men sandheden om disse unge er, at de er unge af blandet nationalitet, der har det tilfælles, at de er født af mindrebe-midlede forældre, at de bor i ghettolignende kvarterer, og at de har vanskeligt ved at se nogen fremtid for sig selv og deres familie i Danmark. Den såkaldte

bandekriminalitet er opfundet af politiet, der på baggrund af en undersøgelse af ungdomsmiljøet i Sønderborg konkluderede, at der var mere end 700 ungdomsbander i Danmark. Sandheden om disse bander er, at enhver gruppe unge, der hænger ud sammen, er blevet betragtet som en bande med potentielle farlige og voldelige træk. I den anledning oprettede politimyndigheden overalt i de større byer "ungdomsgrupper", der gennem SSP, et samarbejde mellem socialvæsen, skole og politiet, nu overvåger disse unge fra vuggen og videre frem i deres liv, uvist hvor længe. Når indvandrerbander bliver omtalt i medierne, er der oftest tale om en håndfuld unge af forskellig nationalitet, herunder oftest med et stort islæt af etniske danskere, der hænger ud sammen.

Der er simpelthen udarbejdet hele offentlige netværk og en praksis for, at alle offentlige personer, der kommer i berøring med disse børn, lige fra jordemødrene, institutionspersonale, lærere og frem til gadearbejdere, løbende samarbejder og rapporterer til de sociale og politimæssige myndigheder om persons og dennes families gøren og laden.

Stop racisme og fremmedhaten

Modsætningen mellem danske arbejdere og flygtninge og indvandrere er ikke

reel, men holdt ved lige af borgerskabet og hele dets presse. Målet er at skabe gensidig mistillid mellem danske arbejdere og indvandrere. Racismens rødder er borgerskabets klassekamp mod arbejderklassen, mod Underdanmark og de svageste i samfundet.

Det officielle Danmark må tage afstand fra nazismen i Danmark og straks stoppe den offentlige støtte til naziborgen i Greve og dens radiokanal. Vi kræver, at den danske regering overholder de internationale konventioner, herunder de internationale aftaler på baggrund af Nürnberg-processerne mod Nazitysklands ledere, hvor også Danmark forpligtede sig til at bekæmpe nazismen som ide og ideologi og at forbyde organiseret nazisme og fascisme.

20-årig hetz mod muslimer og arabere

I mere end tyve år har der i Danmark og

mange andre vestlige lande været ført en hadsk kampagne mod arabere og "muslimer" med det formål at gøre befolkningen bange for de fremmede fra Mellemøsten. Frygten for muslimerne er i dag ret udbredt i befolkningen. Muslimhaten sammen med den almindelige fremmedhat, som de danske medier villigt fører frem, har til formål at finde syndebukke for Underdanmarks utilfredshed med de stadig mere forringede sociale forhold. Der skal sås splittelse mellem danskere og indvandrere.

De borgerlige og socialdemokratiske indvandrerlove må totalt forkastes. I den første periode førte de til ghettodannelser og skabte ikke basis for den nødvendige integration. Under Fogh-regeringen, drevet fremad af Dansk Folkeparti, er hensigten ikke integration, men tvangsassimilation eller fordrivelse. For en stor del af de nye danskere betyder det reelt set, at de henvises til en udsigtsløs tilværelse i bunden af samfundet som retsløse løntrykkere og som prygelknabe for al reaktion.

Den nuværende regerings lovgivninger er stødt på kritik fra FN's Flygtningehøjkommissariat, UNHCR, og af en lang række menneskerettighedsorganisationer for at bryde eller være på kant med internationale konventioner. Disse kritikere har ikke anfægtet Fogh-regeringen – tværtimod danner den nuværende danske flygtninge- og indvandrerpolitik en model for de reaktionære regeringer i det øvrige EU.

Danmark skal selvfølgelig overholde internationale konventioner i lovgivningen. Et grundlæggende krav til lovgivningen må slås fast:

Ingen diskrimination pga. køn, race og nationalitet, heller ikke i de sociale love.

Vi tager afstand fra familiesammenføringen, der er menneskefjendsk og racistisk, og som for øvrigt også rammer danskere, der vil gifte sig med en udlænding. Vi tager afstand fra loven om lave kontanthjælp til flygtninge/indvandrere, en lov, der bevirker at holde familiernes levestandard langt under et eksistensminimum og er et middel til at skabe en superunderbetalt kaste, der i høj grad vil kunne virke som løntrykkere.

Vi kræver, at der igen bliver retskrav

Anklager anker malerdom - for sent

Anklagemyndigheden søger at anke dommen over de to maleraktivister Lars Grenaa og Rune Eltard Sørensen med krav om længere fængselsstraf. Men anken blev indgivet efter ankefristen var udløbet.

Derfor har anklagemyndigheden udsendt en pressemeddelelse, der påstod, at aktivisterne 'skjulte sig'. Det afvises fuldstændigt. Aktivisternes forsvarer vil begære anken afvist af Landsretten.

Samme dag, som anklagemyndigheden gik til pressen, blev anken forkyndt for de to aktivister.

Lars Grenaa blev stoppet på vej til at besøge et familiemedlem, og sagen tyder således på at politiet har holdt Lars' familie under opsyn. Lars Grenaa

undrer sig over at politiet ikke blot har opsøgt ham på hans egen bopæl, hvor han jævnligt har befundet sig siden løsladelsen. Rune Eltard-Sørensen var igennem en dramatisk anholdelse, da han på et besøg hos venner i Skævinge blev arresteret af det lokale politi, og anbragt i arresten i næsten fem timer, indtil stævningen blev fax'et fra København. Politiet erklærede, at han var 'eftersøgt'. Hvis det var tilfældet, har politiet overtrådt reglerne.

De to aktivister var varetægtsfængslet i 70 dage. Den lange varetægt svarede ved byretten til den endelige fængselsdom, som i brede kredse anses for meget hård og ude af proportioner med retspraksis. Varetægtsfængslingen er anket til højesteret.

på at få permanent opholdstilladelse, og vi tager afstand fra automatudvisningerne af kriminelle flygtninge/indvandrere.

Det kapitalistiske og imperialistiske Danmark

Det borgerlige og socialdemokratiske Danmarks såkaldte integrationspolitik er én lang og skændig fiasko, umenneskelig og i bund og grund fremmedfjendsk og arbejderfjendsk på samme tid.

Virkelig integration, med respekt for forskelligheden, må foregå på alle planer – men udgangspunktet må være samfundsmæssigt, ikke-religiøst, ’verdsligt’, og tyngdepunktet må ligge i at handle sammen der, hvor man arbejder eller uddanner sig – på arbejdspladsen, skoler eller uddannelsessteder osv.

Danskere og indvandrere må stå sammen mod Fogh-regeringen og dens sociale nedskæringer vendt mod Underdanmark.

Et væsentligt bidrag til integration består i at skabe en enhedsfront mod USA’s terrorkrig, mod Bush-administrationen og olie- og militærlobbyerne ledet af det amerikanske finansoligarki – og mod den danske følgagtighed, som det store flertal af danskere – uanset baggrund – tvinges til at betale for.

Stop støtten til krige og imperialistisk globalisering

Den danske regering fører en politik, der dagligt sender tusinder på flugt som ofre for nykolonialisme og imperialistiske krige.

Den imperialistiske udplyndring er den væsentligste årsag til, at hundreder af millioner mennesker verden over tvinges til at flygte eller emigrere; fattigdommen, sulten og krigene – alt sammen resultatet af den skæve verdensorden.

I sidste ende er det imperialismen, der må slås ned for at skabe en fremtid med plads til og et liv til alle, uanset hvem man er, og hvor man fødes.

Strategien der ikke findes

Hvis en revolutionær udenlandsk kammerat spurgte: - *Hvilken strategi har partierne på den danske venstrefløj for at tage magten, for at indføre socialismen under arbejdernes klasseherredømme?* ville de fleste blive ham/hende svar skyldig. De opportunistiske venstrefløjspartier, der ikke åbent erklærer sig som reformistiske og tilhængere af en gradvis parlamentarisk overgang til socialismen – og det vil vistnok sige Enhedslisten, de erklærede kommunistiske småpartier KPiD, DKP/ML og DKP samt de trotskistiske organisationer – har nemlig *ikke nogen strategi* for revolutionen.

En seriøs behandling af spørgsmål om strategi og taktik er en by i Rusland, hvilket også er en indikation af alvoren i disse grupperingers ønske om et andet samfund, et socialistisk samfund. Den strategiske diskussion drejer sig i det højeste om, hvorvidt en revolution er nødvendig eller ej – og i klassekampens praksis flourer parlamentariske vaner, organisationsformer og taktikker hæmningsløst:

Det ’socialistiske’ partis rolle er at sikre sig stemmer til parlamentsrepræsentation og fornyelse af dem ved næste valg. Folketingsgruppens virksomhed er kernen i partiets politiske aktivitet. Faglige og andre masseorganisationer kan mobilisere, når folk skal på gaderne for at understøtte et krav, som ’partiet’ rejser i parlamentet: Den ’udenoms-parlamentariske’ kamp skal understøtte den heroiske kamp, der udkæmpes på klassekampens hovedarena, folketinget.

I forbindelse med maleraktionen i folketinget lykkedes det DKP krystalklart at give udtryk for ovenstående holdning, da det i en udtalelse skrev:

“Derimod er det forkasteligt, at de to Globale Rødder skaffede sig adgang til Christiansborg med det løgnagtige påskud, at de havde en aftale med et medlem af Enhedslistens folketingsgruppe. Det var en illoyal handling, der røber mangel på forståelse for de vilkår, venstrekræfternes repræsentanter arbejder under i parlamentariske forsamlinger.” Det er et påfaldende udtryk for den sygdom, den danske

venstrefløj lider af. Diagnosen hedder *parlamentarisk senilitet*.

En socialistisk revolutions hovedarena er ikke det borgerlige parlament. En af de væsentligste discipliner i den leninistiske revolutionsteori er netop spørgsmålet om strategi og taktik. Og det starter med spørgsmålet om partiet selv.

“Bolsjevikerne kunne ikke undgå at se, at de vesteuropæiske socialdemokratiske partier efter Engels’ død var begyndt at degenerere fra at være den sociale revolutions partier til at være de ’sociale reformers’ partier, og at ethvert af disse partier, som organisation betragtet, allerede var forvandlet fra en førende kraft til et vedhæng til sin egen parlamentsgruppe.

Bolsjevikerne kunne ikke undgå at vide, at et sådant parti ikke bragte proletariatet noget godt, at et sådant parti ikke var i stand til at føre arbejderklassen til revolutionen.

Bolsjevikerne kunne ikke undgå at vide, at det, proletariatet havde brug for, ikke var et sådant parti, men en anden slags parti, et nyt og ægte marxistisk parti, som ville stille sig uforsonligt over for opportunisterne og revolutionært over for bourgeoisie, et parti, som skulle være fast sammentømret i ubrydelig enhed, den sociale revolutions parti, det proletariske diktators parti.”(SUKP(b)s historie, Tiden 1946, s. 170-71)

Stalin søgte i begyndelsen af 20’erne at systematisere leninismens opfattelse af strategi og taktik som en særlig disciplin for den revolutionære videnskab. Der er grund til at studere artikler som **Om de russiske kommunisters politiske strategi og taktik** (1921) og **Til spørgsmålet om de russiske kommunisters strategi og taktik** (1923) m.fl.

De findes nu på nettet – på Oktobers hjemmeside, i underrubrikken Marxistisk Bibliotek:

Et seriøst arbejde med strategien og taktikken må starte med studiet af arbejderklassens og revolutionens historiske erfaringer.

Tag med på
APKs sommerlejr

Lørdag den 5. juli – fredag den 11. juli
 På Nordfyn

Dorte
Grenaa

Sammi
Jawad

Maler-
aktivist

Oversigt over det politiske program.

Der vil også være rig lejlighed til udflugter, fritid, strandture, sport, spil og samvær. DKU holder parallelt en ungdomslejr på stedet. Det er muligt at deltage også en enkelt dag eller en weekend.

Udover de anførte programpunkter vil der være en række eftermiddagstilbud.

Lørdag – søndag

Anti- imperialisme weekend seminar

Ankomst 13-15. Seminarstart kl. 16

Weekenden har overskrifter som:

- Irak krigen. et led i Bushs doktrin for verdensdiktatur
- Danmarks vasal rolle
- USAs og Israels planer for Mellemøsten og Palæstina
- Den globale og danske modstand mod terrorkrig og besættelse

Seminarpanel/oplægsholdere: En af maleraktivisterne, Sammi Jawad, Komiteen Stop besættelsen af Irak, Maria Graversen, Fredsvagt i Palæstina, Omar Dahir, irakisk krigsmodstander, Naser Alsehli, palæstinensisk journalist, Dorte Grenaa, formand APK og Stop Terrorkrigen, Ron Ridenour, amerikansk journalist bosat i Danmark

Mandag:

Klassekrigen i Danmark

EU-koordinerede angreb - Forsøg på omformning i USAs billede
 slavearbejdskraften - angreb på de uddannelsessøgende gennem angreb på folkeskolen, gymnasier og universiteter -angreb på demokratiske rettigheder
 Pensionsforringelserne i Europa og kampen imod dem: Arbejderklassen på barrikaderne
 Terrorlovgivning, civile agenter-Klassekrig mod demokratiske rettigheder.

Oplæg bl.a. ved Flemming Jensen og Franz Krejbjerg

Tirsdag

Udflugtsdag

F.eks. til Æbelø, Enebærodde, Fyns Hoved eller?

Aftenprogram

Fup og Fakta vedr. ernæring og livsstil Oplæg: Karna Riis Larsen

Om arbejdet med unge indvandrere Oplæg: Kaj Rudi samvær musik, sang

Onsdag

Fokus på EU

Kampen mod EU forfatningen frem mod afstemningen i 2005

Oplæg bl.a. ved Tue Sylvest, Folkebevægelsen mod EU samt repræsentant for Folkebevægelsens Ungdom.

Kl. 20. Ungdommens kamp

Oplæg ved DKU

Torsdag.

En anden verden er mulig: Svaret er socialisme

Oplæg ved Dorte Grenaa, APK, og Klaus Riis (red. Kommunistisk Politik)

Sportsturnering og Festmiddag

Fredag: Afrejse

Priser:

Voksne 1140 kr. Reduceret pris arbejdsløse/studerende/ungdomslejr 900 kr. Børn under 7 gratis, 7-13 270 kr.

Tilmelding og oplysning:

APK-Fyn

Skibhusvej 100, 5000 Odense C

tlf: 66 14 89 83 - 20 95 32 17

e-mail: oktoberfyn@get2net.dk

Strøtanker til midsummer 2003

Fra gadefest på Nørrebro 14. juni

Har du lavet en flot heks med heksehyl til at brænde af? Lidt overtro skal der til i midsommernatten, og det er vist ikke svært at finde en heks.

Der skal vel også en ordentlig båltale til? Når vi samles her i midsommernatten, vil jeg give jer et par ord med på vejen: I skumringen bliver alle katte grå, siger man. Et øjeblik, hvor vi drømmer om et fællesskab, hvor vi bare er sammen og ikke tænker på, hvilken farve vi har.

Bestanden af grå katte i dagens Danmark er også i fremgang: Ved Nørrebro station op langs det gamle godsbanearreal lå der i gamle dage en papirfabrik. Da den blev revet ned, blev Mjølnerparken til. Dér, og i de omliggende kvarterer, bor der en masse grå katte, som gerne vil lege og jage på det store dejlige friareal. De skal bare overbevise DSB og nogen bygherrer, der gerne vil tjene en masse penge og fylde området med flere boliger.

Et sted i Nordsjælland sidder en ung grå kat i fængsel anklaget for væbnet

røveri med en strafamme op til 6 år. For et halvt år siden forsvarede han sig mod et voldsomt overfald og blev derefter bortvist fra skolen. Da faldt verden i grus. Fængslerne er overfyldt, og der tales om at bygge nye. Alligevel fabrikeres til stadighed nye indsatte, og alligevel går de store forbrydere stadig fri.

En anden grå kat klarede sig igennem livet ved hårdt arbejde, skrot og skrammel er tungt. Helbredet røg, men uden sikkerhedsnet er der kun kontanthjælpen tilbage. Nu skæres hjælpen med 1.000 kr. om måneden, jamen det er da godt, at konen og børnene gik undervejs. De enlige mødre må fanden vel tage.

Der er også en hel del grå katte, der slet ikke må være her. De blev født et forkert sted af de forkerte forældre. Til gengæld forkæles de, der blev født de rette steder af de rette forældre.

Der er også nogle grå katte, der er næsten helt usynlige. De er nødt til at gøre sig usynlige, for de opfatter og forstår ikke verden på den rigtige måde. De er psykisk syge. Når man er usynlig,

kan man også gøre det, de andre ikke må. Så nu er mange af dem kriminelle.

Nu bliver der også snart fest for de grå katte.

Discountkæden Lidl kommer til landet med rigtig billige tilbud på alt det, grå katte har brug for. Det kan så godt være, at fejlernæring vil udrydde lidt flere af dem, men der er jo alligevel for mange.

Så er der kun tilbage at sige, at der ikke skal hældes for meget benzin på bålet, da det bidrager for meget til atmosfærens indhold af drivhusgasser og enkelte af de tilstedeværende måske stadig lever om 100 år. Så vi gør vores for at forsinke stigningen i temperaturerne på jorden ved at bruge tørt brænde og lidt avispapir.

Jeg har også lovet at gøre opmærksom på, at vandet stadig er gratis, så der er opstillet brandspande på de afmærkede pladser. *GBe*

Spekulanten

arbejder ikke ved ærligt arbejde, - hans store hobby er at franarre og bestjæle andre deres ejendele, - men skulle selvsamme udsættes for at miste en ubetydelighed fra en formue, er konsekvensen stor katastrofe, - med svedeture, raserianfald, og gråd og kval, - lægens undersøgelse gav den endelige dom, - alt håb er ude.

OKTOBER BOGBUTIK

København
Willemoesgade 58 E
2100 København Ø
35 43 49 50

Åbningstid:
Mandag 13-17.30
Torsdag 13-17.00

Oktober Bogbutik Fyn
Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83

Åbningstid:
Hverdage 12-17.30

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
86 18 40 06

Åbningstid:
Man, ons, fre 14-17.00

Skibsfører af dansk kapital

For en uge siden besluttede Mærsk-koncernen (læs: Mærsk McKinney Møller i egen person) at fusionere – i bedste indavl – aktieselskaberne D/S 1912 og D/S Svendborg. Fusionen, som forventes gennemført inden for kort tid, sker på yderst favorable vilkår for aktionærerne, idet bytteforholdet af aktierne baseres på den gennemsnitlige værdi for den sidste uge i april. Siden er kurserne steget med 20 pct. på mindre end halvanden måned. Desuden tilbydes aktionærerne såkaldte fondsaktier – gratis aktier, hvilket mere end fordobler aktiekapitalen.

Koncernen har en egenkapital på 78 milliarder kroner – skriver kr. 78.000.000.000 – hvoraf mere end halvdelen er ejet af A.P. Møllers familiefond og den såkaldte almenfond, som Mærsk-familien har den fuldstændige magt over. Når A.P. Møllers søn, Mærsk McKinney Møller, trækker sig fra roret, overlades styrpinden til en af de tre døtre. Magten er sikret i familiens bevarelse.

Familiens formue og økonomiske magt er uden sammenligning Danmarks absolut største. Mærsk ejer mere end en tredjedel af Danske Bank, hvilket betegnes som den bestemmende aktiepost. Koncernen er en af verdens største og Nordens tredjestørste med mere end 60.000 ansatte.

End ikke kongefamilien kan måle sig med Mærskfamiliens økonomi og indflydelse.

Ud af familiens økonomiske magt udspringer en stor politisk magt, som ikke bliver mindre af, at Mærsk-familien i mere end et halvt århundrede har samarbejdet med de skiftende amerikanske magthavere. Der kan kun gisnes om, hvilken betydning Mærsk McKinney Møller har haft på Fogh Rasmussens beslutning om at erklære Irak krig,

Den Elefantorden-beklædte Mærsk McKinney Møller bestemmer selv! Familiens næste generation overtager endnu større rigdom, økonomisk og politisk magt. Familien udtrykker på glimrende vis, hvordan kapitalen bliver koncentreret på stadig færre, men mere magtfulde hænder, hvis beslutninger ikke sættes til folkeafstemning, ligesom deres kyniske og griske handlinger heller ikke drages til ansvar.

Faglig kommentar

men det er i hvert fald en kendsgerning, at koncernen tjente og tjener styrtende på krigen og deling af det efterfølgende rov. Det er en kendsgerning, at familien er tæt knyttet til amerikanske olieinteresser og dermed Bush-administrationen.

Det er samtidigt en kendsgerning, at koncernen er i stand til at tilsidesætte dansk lovgivning. Således har den i årevis overtrådt fondsbørsloven ved ikke jævnlige offentliggørelser af regnskaber. Det er en kendsgerning, at koncernen som hovedaktionær på Det danske Stålvalseværk i forbindelse med salget kan slippe fra et kæmpe underskud ved hjælp af danske skattekrone. Det er en kendsgerning, at koncernens uigenkendskabte regnskaber bliver fredet i klasse A af de danske skattemyndigheder. Det er en kendsgerning, at familiens ”gave” til det danske folk – operahuset – er rigeligt betalt af danske skat-

teborgeres egne lommer. Det er en kendsgerning, at samme ”hus” blandt andet bliver opført af underbetalte portugisiske håndværkere.

Det er et åbent spørgsmål, hvor mange stats-, olie- og krigsministerier hans villige og godt betalte stikirendrege render på dørene verden over, men det er en kendsgerning, at sønnen har fortsat sin fars geschæft i samme ånd. A.P. Møller ville ikke udlevere sin flåde i de allieredes tjeneste imod aksemagterne under anden Verdenskrig. Han fik af den amerikanske regering lov dertil for så at bruge flåden efter krigen til at indhente store profiler. Det er en kendsgerning, at sønnen trak sig fra bestyrelsen i Berlinske Officin, da netop denne avis bragte historien. Det er en kendsgerning, at hans far fik overladt den danske Nordsøolie for én krone. Som far, så søn!

Den Elefantorden-beklædte Mærsk McKinney Møller bestemmer selv! Familiens næste generation overtager endnu større rigdom, økonomisk og politisk magt. Familien udtrykker på glimrende vis, hvordan kapitalen bliver koncentreret på stadig færre, men mere magtfulde hænder, hvis beslutninger ikke sættes til folkeafstemning, ligesom deres kyniske og griske handlinger heller ikke drages til ansvar.

For disse mennesker er kapitalismen et paradys, hvor ”enhver er sin egen lykkes smed” får mening. Mærskfamilien afspejler på kødeligste vis, hvad kommunister omtaler som monopolkapitalister.

Det er disse mennesker, der under socialismen får frataget deres ret til udbytning af arbejderes arbejdskraft. Det er i revolutionens kølvand, det bestemmes, hvorvidt straffen skal bestå i, at de må ernære sig ved almindeligt lønarbejde. FJ